

Regeringens proposition till riksdagen med förslag till lag om ändring av mervärdesskattelagen och vissa lagar som har samband med den

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL

I denna proposition föreslås det ändringar i mervärdesskattelagen, lagen om undantag för landskapet Åland i fråga om mervärdesskatte- och accislagstiftningen, lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ samt lagen om förskottsuppbörd.

Enligt propositionen ska mervärdesskattelagens bestämmelser om skattskyldighetsgrupper ändras så att försäkringsholdingsammanslutningar enligt försäkringsbolagslagen och lagen om försäkringsföreningar samt holdingföretag enligt lagen om investeringstjänster kan höra till en skattskyldighetsgrupp. Genom den föreslagna ändringen korrigeras en föråldrad hänvisning till bokföringsförordningen och uppdateras bestämmelserna så att de motsvarar utvecklingen av regleringen inom finanssektorn.

I mervärdesskattelagen görs en ändring som gäller förfarandet för rättelse i skattedeclarationer i registrerings-, deklarations- och betalningssystem med en enda kontaktpunkt som gäller distansförsäljning av varor och tjänster.

I propositionen föreslås ändringar i mervärdesskattelagens bestämmelser om förvaring av fakturor och i de bestämmelser i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ som gäller skyldighet att lämna verifikation och annat material, eftersom det på grund av de ändringar i bokföringslagen som gäller förvaringsplatsen för bokföringsmaterial och den allmänna informationstekniska utvecklingen inte längre bör anses behövt att begränsa fakturors geografiska förvaringsplats på nuvarande sätt.

Det föreslås att de bestämmelser i mervärdesskattelagen, lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ och lagen om förskottsuppbörd som hänför sig till försummelseavgifter preciseras.

Vidare innebär förslaget att vissa tekniska korrigeringar och språkliga ändringar görs i mervärdesskattelagen och lagen om undantag för landskapet Åland i fråga om mervärdesskatte- och accislagstiftningen.

De föreslagna lagarna avses träda i kraft så snart som möjligt. Ändringarna i 130 a § 6 mom. i mervärdesskattelagen och 39 § 1 mom. 1 punkten i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ avses träda i kraft den 1 januari 2023. Den ändring i mervärdesskattelagen som gäller rättelseförfarandet i en särskild ordning avses träda i kraft den 1 juli 2023.

INNEHÅLL

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL.....	1
MOTIVERING	4
1 Bakgrund och beredning.....	4
1.1 Bakgrund.....	4
1.2 Beredning.....	4
2 Nuläge och bedömning av nuläget.....	4
2.1 Skattskyldighetsgrupper.....	4
2.1.1 Allmänt.....	4
2.1.2 En försäkringskoncerns modersammanslutning enligt bokföringsförordningen	6
2.1.3 Holdingföretag enligt kreditinstitutslagen.....	6
2.1.4 Holdingföretag enligt lagen om investeringstjänster	9
2.2 Rättelse av en skattedeklaration inom ramen för de särskilda ordningarna för mervärdesskatt	10
2.3 Var fakturor ska förvaras och skyldighet att visa upp bokföringsmaterial	10
2.3.1 Var fakturor ska förvaras	10
2.3.2 Skyldighet att visa upp bokföring och annat material.....	13
2.4 Försummelseavgifter.....	13
3 Målsättning	14
4 Förslagen och deras konsekvenser.....	15
4.1 De viktigaste förslagen.....	15
4.1.1 Skattskyldighetsgrupper.....	15
4.1.2 Rättelse av en skattedeklaration inom ramen för de särskilda ordningarna för mervärdesskatt	16
4.1.3 Var fakturor ska förvaras och skyldigheten att visa upp bokföring och annat material.....	16
4.1.4 Försummelseavgifter.....	16
4.2 De huvudsakliga konsekvenserna	17
4.2.1 Ekonomiska konsekvenser.....	17
4.2.2 Konsekvenser för myndigheterna	18
4.2.3 Andra konsekvenser.....	18
5 Remissvar	19
6 Specialmotivering.....	19
6.1 Mervärdesskattelagen.....	19
6.2 Lagen om undantag för landskapet Åland i fråga om mervärdesskatte- och accislagstiftningen.....	27
6.3 Lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ.....	27
6.4 Lagen om förskottsuppbörd	29
7 Ikraftträdande.....	29
8 Förhållande till grundlagen samt lagstiftningsordning	29
LAGFÖRSLAG	31
1. Lag om ändring av mervärdesskattelagen.....	31
2. Lag om ändring av 6 b § i lagen om undantag för landskapet Åland i fråga om mervärdesskatte- och accislagstiftningen.....	36

3. Lag om ändring av lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ.....	37
4. Lag om ändring av 31 och 35 § i lagen om förskottsuppbörd.....	39
BILAGA	41
PARALLELLTEXT	41
1. Lag om ändring av mervärdesskattelagen.....	41
2. Lag om ändring av 6 b § i lagen om undantag för landskapet Åland i fråga om mervärdesskatte- och accislagstiftningen.....	49
3. Lag om ändring av lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ.....	51
4. Lag om ändring av 31 och 35 § i lagen om förskottsuppbörd.....	54

MOTIVERING

1 Bakgrund och beredning

1.1 Bakgrund

De ändringar i bokföringslagen (1336/1997) och bokföringsförordningen (1339/1997) som trädde i kraft år 2016 har lett till beredningen av denna regeringsproposition. I en del av de bestämmelser i mervärdesskattelagen (1501/1993) som gäller skattskyldighetsgrupper och var fakturor ska förvaras hänvisas det till bestämmelser i bokföringslagen och bokföringsförordningen som har upphävts, och därför bör mervärdesskattelagen ändras till dessa delar. Dessutom har ändringar i kapitaltäckningsreglerna för värdepappersföretag skapat ett behov av att ändra bestämmelsen om skattskyldighetsgrupper.

Samtidigt föreslås det vissa andra små ändringar i mervärdesskattelagen.

När det gäller lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ (768/2016) bör det göras vissa preciseringar i bestämmelserna om försummelseavgift med anledning av grundlagsutskottets ställningstaganden på senare tid.

1.2 Beredning

Propositionen har beretts vid finansministeriet. En remissbehandling av utkastet till proposition ordnades den 31.8–28.9.2022. Yttrande begärdes av de myndigheter samt intresseorganisationer och aktörer inom näringslivet som är centrala för propositionen, samt av Ålands landskapsregering.

Dokumentet från beredningen av regeringens proposition finns i den offentliga tjänsten på adressen <https://valtioneuvosto.fi/sv/projekt>, under projektnummer VM103:00/2021¹.

2 Nuläge och bedömning av nuläget

2.1 Skattskyldighetsgrupper

2.1.1 Allmänt

Finansiella tjänster och försäkringstjänster omfattas enligt rådets direktiv 2006/112/EG om ett gemensamt system för mervärdesskatt, nedan *mervärdesskattedirektivet*, samt mervärdesskattelagen inte av mervärdesbeskattning. Enligt de allmänna principerna för mervärdesbeskattningen blir företag som bedriver finansierings- och försäkringsverksamhet tvungna att köpa de tjänster och varor som behövs i deras skattefria verksamhet till ett skattebelagt pris utan avdragsrätt. Däremot behöver ingen skatt betalas för olika i sig skattepliktiga stödtjänster inom finansierings- och försäkringsverksamhet som sådana här företag själva producerar, om inte motsvarande tjänster produceras även för försäljning.

I 13 a § i mervärdesskattelagen föreskrivs det om skattskyldighetsgrupper. Enligt 1 mom. kan Skatteförvaltningen på ansökan av två eller flera näringsidkare bestämma att dessa när mervärdesskattelagen tillämpas ska behandlas som en enda näringsidkare (skattskyldighetsgrupp). Näringsidkarna ska ha etablerat sätet för sin ekonomiska verksamhet eller ha ett fast driftställe i

¹ <https://vm.fi/sv/projektsida?tunnus=VM103:00/2021>

Finland. En förutsättning för att ansökan ska godkännas är enligt 3 mom. att näringsidkarna är nära förbundna med varandra i finansiellt, ekonomiskt och administrativt hänseende.

Eftersom en skattskyldighetsgrupp betraktas som en enda näringsidkare i mervärdesbeskattningen, är försäljning som sker inom skattskyldighetsgruppen mellan de näringsidkare som hör till gruppen inte mervärdesskattepliktig.

Möjligheten att utfärda bestämmelser om skattskyldighetsgrupper grundar sig på artikel 11 i mervärdesskattedirektivet. Enligt artikel 11.1 får varje medlemsstat, efter samråd med den rådgivande kommittén för mervärdesskatt, anse som en enda beskattningsbar person sådana personer som är etablerade i medlemsstaten och som, trots att de är rättsligt oberoende, är nära förbundna med varandra genom finansiella, ekonomiska och organisatoriska band. En medlemsstat som utnyttjar denna valmöjlighet får enligt artikel 11.2 anta de åtgärder som är nödvändiga för att förhindra skatteundandragande eller skatteflykt genom användning av denna bestämmelse.

I Finland är möjligheten att bilda en skattskyldighetsgrupp begränsad till finansierings- och försäkringssektorn. Bestämmelserna fogades till 13 a § i mervärdesskattelagen genom en lag om ändring av mervärdesskattelagen (377/1994). Enligt förarbetena till lagen (regeringens proposition till Riksdagen med förslag till lag om ändring av mervärdesskattelagen, RP 76/1994 rd) är huvudsyftet med de tidigare särskilda bestämmelserna som gäller finansierings- och försäkringstjänster att banker och försäkringsbolag inte ska tvingas omorganisera sin verksamhet på grund av mervärdesbeskattningen. En icke-neutral behandling i skattehänseende av självproducerade och köpta tjänster har, när mervärdesskattelagen stiftades, i vissa fall antagits leda till en oändamålsenlig omorganisering av verksamheterna. Den eftersträlvade effektivitetsnyttan förverkligas inte, om de bolagiserings- och andra samarbetsmodeller i fråga om stödtjänster som bankerna och försäkringsbolagen redan har genomfört slopas och funktionerna blir en intern funktion vid de enskilda bankerna och försäkringsbolagen. Dessutom skulle den bristande neutraliteten inverka negativt på konkurrensläget mellan olika bankgrupperingar samt olika försäkringsformer, eftersom alla företag inom branschen inte har möjlighet att överföra funktioner så att de sker inom ett enda företag. Även i det fallet att ett eventuellt EU-medlemskap förverkligas är det enligt motiven i propositionen viktigt att mervärdesskattens snedvridande inverkan på finansierings- och försäkringsbranschens verksamhetsformer minimeras och att branschens interna konkurrensneutralitet säkerställs i så stor utsträckning som möjligt. Stödtjänster som företag hörande till en bank- eller försäkringsgruppering med hjälp av gruppregistrering producerar för en grupp kan befrias från skatt även i det fallet att ett eventuellt EU-medlemskap förverkligas. Enligt motiven kan skattefriheten för tjänster som produceras inom en grupp också genomföras mycket genomgripande och på ett jämbördigt sätt med tanke på olika bankgrupperingar. Enligt förarbetena ska gruppregistrering endast omfatta företag som bedriver skattefri finansierings- och försäkringsverksamhet samt de företag som dessa företag har bestämmanderätt i. Enligt förarbetena finns det inom skattebelagda branscher, där insatsanskaffningarna är avdragsgilla, inga motsvarande grunder för att ta i bruk gruppregistrering.

I 13 a § 2 mom. i mervärdesskattelagen föreskrivs det om sådana näringsidkare som kan höra till en skattskyldighetsgrupp. Sådana är enligt momentets 1 punkt en näringsidkare som i huvudsak säljer finansiella tjänster som avses i 41 § eller försäkringstjänster som avses i 44 § 1 mom. i mervärdesskattelagen samt enligt momentets 2 punkt ett holdingföretag som avses i 1 kap. 15 § i kreditinstitutslagen (610/2014) eller en försäkringskoncerns modersammanslutning som avses i 3 kap. 1 § 2 mom. i bokföringsförordningen. Även en näringsidkare i vilken en näringsidkare enligt 1 eller 2 punkten har sådant bestämmande inflytande som avses i 1 kap. 5 § eller 6 § 2 mom. i bokföringslagen kan enligt 3 punkten höra till en grupp och likaså, enligt 4 punkten, en näringsidkare i vilken näringsidkare enligt 1–3 punkten tillsammans kan utöva in-

flytande som motsvarar bestämmande inflytande enligt 1 kap. 5 § eller 6 § 2 mom. i bokföringslagen, och en näringsidkare som på det sätt som avses i 3 punkten står under dennes bestämmande inflytande.

2.1.2 En försäkringskoncerns modersammanslutning enligt bokföringsförordningen

En hänvisning till en försäkringskoncerns modersammanslutning enligt bokföringsförordningens definition fogades till 13 a § 2 mom. 2 punkten i mervärdesskattelagen genom en lag om ändring av mervärdesskattelagen (1265/1997). Enligt förarbetena till lagen (regeringens proposition till Riksdagen med förslag till lag om ändring av mervärdesskattelagen, RP 111/1997 rd) fanns det, när bestämmelserna om gruppregistrering fogades till mervärdesskattelagen, ännu inga holdingsammanslutningar för försäkringsbolag i Finland. I förarbetena konstateras det att det inte finns sakliga grunder för att utesluta försäkringsbolags holdingsammanslutningar från gruppregistrering, och att om dessa holdingbolag inte finns med bland de försäkringsanstalter som har rätt till gruppregistrering kan det även försvåra omstrukturering av försäkringskoncerner.

Den bestämmelse om en försäkringskoncerns modersammanslutning som finns i bokföringsförordningen, och till vilken det hänvisas i 13 a § 2 mom. 2 punkten i mervärdesskattelagen, har upphävts genom en förordning av statsrådet om ändring av bokföringsförordningen (1752/2015). Enligt den upphävda bestämmelsen ska koncernbokslutet upprättas enligt scheman om vilka bestäms genom beslut av social- och hälsovårdsministeriet, om koncernens moderföretag är en sammanslutning vars huvudsakliga avsikt är att äga aktier och andelar i andra sammanslutningar, och om det bland koncernens dotterföretag finns enbart eller delvis försäkringsbolag så, att koncernen huvudsakligen bedriver försäkringsverksamhet.

För närvarande finns det ingen definition av en försäkringskoncerns modersammanslutning i bokföringslagstiftningen.

2.1.3 Holdingföretag enligt kreditinstitutslagen

Allmänt

När bestämmelserna om skattskyldighetsgrupper ursprungligen togs in i 13 a § 2 mom. 2 punkten i mervärdesskattelagen föreskrevs det att en holdingsammanslutning som avses i 4 § i kreditinstitutslagen (1607/1993) kan höra till en skattskyldighetsgrupp. En sådan holdingsammanslutning som avsågs i den nämnda bestämmelsen var ett finansiellt institut vars dotterföretag huvudsakligen var kreditinstitut eller finansiella institut och av vars dotterföretag åtminstone ett var kreditinstitut. Med finansiella institut avsågs då enligt 1 kap. 3 § i kreditinstitutslagen sammanslutningar som inte var kreditinstitut, men som såsom sin huvudsakliga verksamhet tillhandahåller vissa tjänster som hör till kreditinstitutens affärsverksamhet eller förvärvar ägarandelar för dem. Enligt förarbetena till kreditinstitutslagen (regeringens proposition till Riksdagen med förslag till lagstiftning om kreditinstitut och finansiella institut och deras verksamhet, RP 295/1992 rd) motsvarade definitionen den som fanns i Europeiska gemenskapens andra bankdirektiv. För närvarande hänvisas det i 13 a § 2 mom. 2 punkten i mervärdesskattelagen till 1 kap. 15 § i kreditinstitutslagen. Enligt den paragrafen avses med holdingföretag i kreditinstitutslagen ett finansiellt holdingföretag enligt definitionen i artikel 4.1.20 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012, nedan *EU:s tillsynsförordning*, och ett blandat finansiellt holdingföretag enligt definitionen i artikel 4.1.21 i den förordningen. Finansinspektionen ska föra en

förteckning över holdingföretag som är moderföretag i en sådan finansiell företagsgrupp som enligt kreditinstitutslagen står under Finansinspektionens tillsyn.

Finansiellt holdingföretag

Med ett sådant finansiellt holdingföretag som det hänvisas till i 1 kap. 15 § i kreditinstitutslagen avses enligt artikel 4.1.20 i EU:s tillsynsförordning ett finansiellt institut vars dotterföretag enbart eller huvudsakligen är institut eller finansiella institut och som inte är ett blandat finansiellt holdingföretag; finansiella instituts dotterföretag är huvudsakligen institut eller finansiella institut om åtminstone ett av dem är ett institut och mer än 50 procent av det finansiella institutets egna kapital, konsoliderade tillgångar, inkomster, personal eller någon annan indikator som bedöms vara relevant av den myndighet som är behörig har anknytning till dotterföretag som är institut eller finansiella institut.

Med finansiellt institut avses i artikel 4.1.26 i EU:s tillsynsförordning ett företag som inte är ett institut eller ett renodlat industriellt holdingföretag, vars huvudsakliga verksamhet består i att förvärva aktier eller andelar eller att utföra en eller flera av de verksamheter som är upptagna i punkterna 2–12 och 15 i bilaga I till Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG, nedan *kreditinstitutsdirektivet*, inbegripet värdepappersföretag, finansiella holdingföretag, blandade finansiella holdingföretag, värdepappersinriktade holdingföretag, betalningsinstitut i den mening som avses i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2015/2366 om betaltjänster på den inre marknaden, om ändring av direktiven 2002/65/EG, 2009/110/EG och 2013/36/EU samt förordning (EU) nr 1093/2010 och om upphävande av direktiv 2007/64/EG samt kapitalförvaltningsbolag, men inte försäkringsholdingföretag eller försäkringsholdingföretag med blandad verksamhet enligt definitionerna i artikel 212.1 f och g i Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/138/EG om upptagande och utövande av försäkrings- och återförsäkringsverksamhet (Solvens II).

Med institut avses enligt led 3 ett kreditinstitut som har auktoriserats enligt artikel 8 i kreditinstitutsdirektivet eller ett företag som avses i artikel 8a.3 i det direktivet. I artikel 8a.3 i det nämnda direktivet anges det att genom undantag från punkt 1 i artikeln ska de företag som avses i artikel 4.1.1 b i EU:s tillsynsförordning som den 24 december 2019 bedriver verksamhet som värdepappersföretag med auktorisation enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/65/EU om marknader för finansiella instrument och om ändring av direktiv 2002/92/EG och av direktiv 2011/61/EU, nedan *direktivet om marknader för finansiella instrument*, ansöka om auktorisation i enlighet med artikel 8 i kreditinstitutsdirektivet senast den 27 december 2020.

Med sådana företag som avses i artikel 4.1.1 b i EU:s tillsynsförordning avses företag vars verksamhet består i att bedriva någon av de verksamheter som avses i avsnitt A punkterna 3 och 6 i bilaga I till direktivet om marknader för finansiella instrument, om något av följande är tillämpligt, men företaget inte är en råvaruhandlare och utsläppsrättshandlare, ett företag för kollektiva investeringar eller ett försäkringsföretag: i) det totala värdet av företagets konsoliderade tillgångar uppgår till eller överstiger 30 miljarder euro, ii) det totala värdet av företagets tillgångar understiger 30 miljarder euro och företaget ingår i en grupp där det samlade värdet av de konsoliderade tillgångarna i alla de företag i gruppen som har enskilda totala tillgångar på mindre än 30 miljarder euro och som bedriver någon av de verksamheter som avses i avsnitt A punkterna 3 och 6 i bilaga I till direktivet om marknader för finansiella instrument uppgår till eller överstiger 30 miljarder euro, eller iii) det totala värdet av företagets tillgångar understiger 30

miljarder euro och företaget ingår i en grupp där det samlade värdet av de konsoliderade tillgångarna i alla de företag i gruppen som bedriver någon av de verksamheter som avses i avsnitt A punkterna 3 och 6 i bilaga I till direktivet om marknader för finansiella instrument uppgår till eller överstiger 30 miljarder euro, om den samordnande tillsynsmyndigheten beslutar detta i samråd med tillsynskollegiet för att motverka potentiella risker att bestämmelserna kringgås och potentiella risker för den finansiella stabiliteten i unionen. När företaget ingår i en grupp från ett tredjeland ska, för tillämpningen av b ii och b iii, de samlade tillgångarna för varje filial i gruppen från ett tredjeland som är auktoriserad i unionen ingå i det samlade värdet av tillgångarna i alla företag i gruppen.

Sådan verksamhet som avses i avsnitt A punkterna 3 och 6 i bilaga I till direktivet om marknader för finansiella instrument är handel för egen räkning och garantiverksamhet för finansiella instrument och/eller placering av finansiella instrument på grundval av ett fast åtagande.

Definitionen av institut ändrades genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/2033 om tillsynskrav för värdepappersföretag och om ändring av förordningarna (EU) nr 1093/2010, (EU) nr 575/2013, (EU) nr 600/2014 och (EU) nr 806/2014, nedan *EU:s förordning om tillsynskrav för värdepappersföretag*. Före det syftade institut enligt EU:s tillsynsförordning på ett kreditinstitut eller ett värdepappersföretag. I den definition av finansiellt holdingföretag som finns i EU:s tillsynsförordning förutsätts det att åtminstone ett dotterföretag är ett institut. I och med att den definition av institut som finns i EU:s tillsynsförordning begränsades, kan finansiella holdingföretag numera vara enbart sådana holdingföretag vars dotterföretag omfattar åtminstone ett kreditinstitut eller ett sådant värdepappersföretag enligt artikel 8a.3 i kreditinstitutsdirektivet som behöver auktorisation som kreditinstitut.

Tidigare avsågs enligt artikel 4.1.2 i EU:s tillsynsförordning med värdepappersföretag ett värdepappersföretag enligt definitionen i led 1 i artikel 4.1 i direktiv 2004/39/EG, med undantag av företag som inte har tillstånd att tillhandahålla sådana sidotjänster som avses i bilaga I avsnitt B punkt 1 i direktiv 2004/39/EG som tillhandahåller endast en eller flera av de investeringstjänster eller den investeringsverksamhet som avses i punkterna 1, 2, 4 och 5 i avsnitt A i bilaga I till det direktivet, som inte får inneha kontanter eller värdepapper som tillhör företagets kunder och som därför aldrig får stå i skuld gentemot dessa. Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/39/EG om marknader för finansiella instrument och om ändring av rådets direktiv 85/611/EEG och 93/6/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/12/EG samt upphävande av rådets direktiv 93/22/EEG har upphävts genom direktivet om marknader för finansiella instrument, som innehåller motsvarande bestämmelser. EU:s tillsynsförordning tillämpades alltså inte tidigare på sådana värdepappersföretag som endast erbjöd sig att ta emot och vidarebefordra order som gällde finansiella instrument och att utföra order för kundernas räkning, samt som erbjöd portföljförvaltning eller investeringsrådgivning, och som inte erbjöd förvaring och administration av finansiella instrument för kunders räkning och som inte hade tillstånd att inneha kundmedel eller kunders värdepapper.

Blandat finansiellt holdingföretag

Med ett sådant blandat finansiellt holdingföretag som det hänvisas till i 1 kap. 15 § i kreditinstitutslagen avses enligt artikel 4.1.21 i EU:s tillsynsförordning ett blandat finansiellt holdingföretag enligt definitionen i artikel 2.15 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/87/EG om extra tillsyn över kreditinstitut, försäkringsföretag och värdepappersföretag i ett finansiellt konglomerat och om ändring av rådets direktiv 73/239/EEG, 79/267/EEG, 92/49/EEG, 92/96/EEG, 93/6/EEG och 93/22/EEG samt Europaparlamentets och rådets direktiv 98/78/EG och 2000/12/EG, nedan *direktivet om extra tillsyn över företag i ett finansiellt konglomerat*.

Enligt artikel 2.15 i direktivet om extra tillsyn över företag i ett finansiellt konglomerat avses med ett blandat finansiellt holdingföretag ett moderföretag som inte utgör en reglerad enhet men som tillsammans med sina dotterföretag, varav minst ett är en reglerad enhet med säte inom unionen, och andra enheter utgör ett finansiellt konglomerat.

Med reglerad enhet avses enligt punkt 4 ett kreditinstitut, ett försäkringsföretag, ett återförsäkringsföretag, ett värdepappersföretag, ett kapitalförvaltningsbolag eller en förvaltare av alternativa investeringsfonder.

Med finansiellt konglomerat avses enligt punkt 14 en grupp eller undergrupp där det finns en reglerad enhet i toppen av gruppen eller undergruppen, eller där minst ett av dotterföretagen i gruppen eller undergruppen är en reglerad enhet, och gruppen uppfyller följande villkor: a) om det finns en reglerad enhet i toppen av gruppen eller undergruppen, i) den enheten är ett moderföretag till en enhet i den finansiella sektorn, en enhet med ägarintresse i en enhet i den finansiella sektorn eller en enhet som har ett sådant samband med en enhet i den finansiella sektorn som avses i artikel 12.1 i direktiv 83/349/EEG, ii) minst en av gruppens eller undergruppens enheter ingår i försäkringssektorn och minst en i bank- eller värdepapperssektorn, och iii) den konsoliderade och/eller aggregerade verksamheten i gruppens eller undergruppens enheter inom både försäkringssektorn och enheterna inom bank- och värdepapperssektorn är betydande enligt artikel 3.2 eller 3.3 i direktivet om extra tillsyn över företag i ett finansiellt konglomerat, eller b) om ingen reglerad enhet finns i toppen av gruppen eller undergruppen, i) gruppens eller undergruppens verksamhet huvudsakligen bedrivs inom den finansiella sektorn i den mening som avses i artikel 3.1 i direktivet om extra tillsyn över företag i ett finansiellt konglomerat, ii) minst en av gruppens eller undergruppens enheter ingår i försäkringssektorn och minst en i bank- eller värdepapperssektorn, och iii) den konsoliderade och/eller aggregerade verksamheten i gruppens eller undergruppens enheter inom både försäkringssektorn och enheterna inom bank- och värdepapperssektorn är betydande enligt artikel 3.2 eller 3.3 i direktivet om extra tillsyn över företag i ett finansiellt konglomerat.

2.1.4 Holdingföretag enligt lagen om investeringstjänster

Enligt 1 kap. 20 § 1 mom. i lagen om investeringstjänster (747/2012) avses med holdingföretag i den lagen sådana värdepappersinriktade holdingföretag som avses i artikel 4.1.23 i EU:s förordning om tillsynskrav för värdepappersföretag och sådana blandade finansiella holdingföretag som avses i artikel 4.1.21 i EU:s tillsynsförordning och av vars dotterföretag åtminstone ett är ett värdepappersföretag.

Enligt artikel 4.1.23 i EU:s förordning om tillsynskrav för värdepappersföretag avses med ett värdepappersinriktat holdingföretag ett finansiellt institut vars dotterföretag uteslutande eller huvudsakligen är värdepappersföretag eller finansiella institut, där minst ett av dotterföretagen är ett värdepappersföretag, och som inte är ett finansiellt holdingföretag enligt definitionen i artikel 4.1.20 i EU:s tillsynsförordning.

Den definition av holdingföretag som finns i lagen om investeringstjänster fick det ovan angivna innehållet genom en lag om ändring av lagen om investeringstjänster (523/2021). Före ändringen avsågs med holdingföretag enligt lagen om investeringstjänster sådana företag som avsågs i artiklarna 4.1.20 och 4.1.21 i EU:s tillsynsförordning och vars dotterföretag huvudsakligen är värdepappersföretag eller andra finansiella institut och av vars dotterföretag åtminstone ett är ett värdepappersföretag. I definitionen av holdingföretag hänvisades det alltså till samma finansiella holdingföretag och blandade finansiella holdingföretag enligt EU:s tillsynsförordning som i den definition av holdingföretag som fanns i kreditinstitutslagen.

2.2 Rättelse av en skattedeklaration inom ramen för de särskilda ordningarna för mervärdesskatt

När det gäller mervärdesskatt grundar sig förfarandet för rättelse av skattedeklarationer inom ramen för de särskilda ordningar för registrering, deklaration och betalning med en enda kontaktpunkt som gäller distansförsäljning av varor och tjänster på artiklarna 365 andra stycket, 369g.4 och 369t.2 i mervärdesskattedirektivet.

Om det krävs ändringar av mervärdesskattedeklarationen efter inlämnandet ska dessa ändringar, enligt artikel 365 andra stycket i mervärdesskattedirektivet, som gäller den särskilda ordningen för tjänster som tillhandahålls av beskattningsbara personer som inte är etablerade i gemenskapen, tas med i en senare deklaration inom tre år från den dag då den ursprungliga deklarationen skulle lämnas in i enlighet med artikel 364. Denna senare mervärdesskattedeklaration ska innehålla uppgift om relevant konsumtionsmedlemsstat, beskattningsperiod och det mervärdesskattebelopp för vilket ändringar krävs. En bestämmelse med motsvarande innehåll, som skiljer sig endast i fråga om hänvisningarna, finns i artikel 369g.4 i mervärdesskattedirektivet när det gäller den särskilda ordningen för gemenskapsintern distansförsäljning av varor, för leveranser av varor inom en medlemsstat som görs av elektroniska gränssnitt som möjliggör sådana leveranser och för tjänster som tillhandahålls av beskattningsbara personer som är etablerade i gemenskapen men inte i konsumtionsmedlemsstaten, och i artikel 369t.2 i mervärdesskattedirektivet när det gäller den särskilda ordningen för distansförsäljning av varor importerade från ett tredjeteritorium eller ett tredjeländ.

Inom EU tillämpas allmänt en tolkning som innebär att ett fel i en skattedeklaration kan rättas även i skattedeklarationen för en tidigare skatteperiod som lämnas sent.

Enligt den första meningen i 134 q § 1 mom. i mervärdesskattelagen ska en skattskyldig vars identifieringsmedlemsstat är Finland rätta ett fel i en skattedeklaration som lämnas inom ramen för någon av de särskilda ordningar som avses i 133 h, 133 o och 133 w § i en skattedeklaration som lämnas för någon av de följande skatteperioderna. Denna bestämmelse har gjort det omöjligt att rätta ett fel i en deklaration som lämnas sent för en tidigare skatteperiod.

2.3 Var fakturor ska förvaras och skyldighet att visa upp bokföringsmaterial

2.3.1 Var fakturor ska förvaras

Mervärdesskattedirektivet

Enligt artikel 245.1 i mervärdesskattedirektivet får beskattningsbara personer vid tillämpningen av direktivet bestämma platsen för lagring av alla fakturor, förutsatt att de utan otillbörligt dröjsmål kan ställa alla fakturor eller uppgifter som lagras i enlighet med artikel 244 till de behöriga myndigheternas förfogande på deras begäran. Medlemsstaterna får enligt artikelns 2 punkt ålägga beskattningsbara personer som är etablerade inom deras territorium att meddela dem lagringsplatsen, när denna är belägen utanför deras territorium. Medlemsstaterna får dessutom ålägga beskattningsbara personer som är etablerade inom deras territorium att inom detta territorium lagra de fakturor som utfärdats av dem själva, av förvärvaren eller, i deras namn eller för deras räkning, av en tredje person, samt alla fakturor som de har mottagit, när lagringen inte sker på sådan elektronisk väg som säkerställer en fullständig åtkomst online av de berörda uppgifterna. Enligt artikel 247.3 i mervärdesskattedirektivet får en medlemsstat uppställa särskilda villkor som förbjuder eller begränsar lagring av fakturorna i ett land med vilket det inte finns något rättsligt instrument om ömsesidigt bistånd med en räckvidd liknande den som föreskrivs

i direktiv 2010/24/EU och i förordning (EG) nr 1798/2003 eller om den rätt till åtkomst på elektronisk väg, nedladdning och användning som avses i artikel 249.

Kommissionen lämnade i enlighet med artikel 237 i mervärdesskattedirektivet i februari 2020 en rapport till Europaparlamentet och rådet om en utvärdering av reglerna om fakturering i mervärdesskattedirektivet (COM(2020) 47 final). Utvärderingen baserades på en oberoende undersökning ledd av konsultgruppen Economisti Associati, vilken resulterade i den slutrapport som publicerades i februari 2019: ”Report on the evaluation of Invoicing Rules of Directive 2006/112/EC”.

Enligt rapporten tillåter alla medlemsstater i EU att fakturor förvaras utomlands i elektronisk form, och 16 medlemsstater tillåter att även fakturor i pappersform förvaras utomlands. Enligt rapporten har några medlemsstater emellertid infört begränsningar i fråga om detta. Till exempel Danmark tillåter att pappersfakturor förvaras utomlands, men endast i Norden eller i de länder där verksamheten bedrivs, och endast temporärt. I rapporten konstateras det att Sverige och Finland tillåter att fakturor förvaras utomlands för bokföringsmässiga behov, men endast temporärt.

Enligt rapporten förutsätter 26 medlemsstater att det ska finnas en fullständig online-förbindelse till elektroniska fakturor som förvaras utomlands, och av dessa medlemsstater förutsätter 7 att en sådan online-förbindelse ska beviljas på begäran. Hälften av medlemsstaterna kräver en ansökan om att fakturor förvaras utomlands, även om en del av dessa medlemsstater kräver ansökan endast i vissa fall. Sammanlagt 10 medlemsstater förbjuder uttryckligen att fakturor förvaras i länder som inte är bundna av ett bilateralt avtal om bistånd i frågor som gäller beskattning.

Mervärdesskattelagen

I 209 o § i mervärdesskattelagen föreskrivs det om förvaringsplatsen för sådana fakturor som ska sparas för mervärdesbeskattningen. Med anledning av 209 p § tillämpas paragrafen även på andra verifikationer som bokföringen av de affärshändelser som påverkar beloppet av den skatt som ska betalas eller dras av baserar sig på, på verifikationer och uppgifter med hjälp av vilka näringsidkaren uppfyller skyldigheten enligt 209 g § 1 mom. att säkerställa att en fakturas ursprung är äkta och att innehållet i fakturan hålls oförändrat samt på övrigt anteckningsmaterial, om den skattskyldige inte är bokföringsskyldig enligt bokföringslagen.

Enligt 209 o § 1 mom. är huvudregeln att sådana fakturor som avses i 209 n § i mervärdesskattelagen ska förvaras i Finland. Enligt 2 mom. kan fakturorna dock förvaras i en annan medlemsstat, om lagringen har skett elektroniskt så att en fullständig datorförbindelse i realtid till uppgifterna är säkerställd, eller om näringsidkaren är utlänning och saknar fast driftställe i Finland. Enligt 3 mom. får fakturor på de villkor som föreskrivs i 2 kap. 9 § 1 och 2 mom. i bokföringslagen dock förvaras på något annat ställe än vad som anges i 209 o § 1 och 2 mom. i mervärdesskattelagen. Detta tillämpas enligt 3 mom. även på andra än dem som är bokföringsskyldiga enligt bokföringslagen.

Artikel 245 i mervärdesskattedirektivet har genomförts genom en lag om ändring av mervärdesskattelagen (325/2003) och en lag om ändring av 2 kap. 9 § i bokföringslagen (326/2003). I förarbetena till lagarna (regeringens proposition till Riksdagen med förslag till lagar om ändring av mervärdesskattelagen och 2 kap. 9 § bokföringslagen, RP 266/2002 rd) konstaterades det att det i bokföringslagstiftningen förutsätts att bokföringsmaterialet i regel förvaras i Finland och att en ständig lagring av verifikationer utomlands kan medföra vissa praktiska svårigheter för

skatteövervakningen. Av denna anledning är, enligt motiven till propositionen, syftet att Finland utnyttjar möjligheten att kräva att fakturorna i regel förvaras i Finland genom att inta bestämmelser om det i lagstiftningen om mervärdesskatt.

Den hänvisning till 2 kap. 9 § 1 och 2 mom. i bokföringslagen som finns i 209 o § 3 mom. i mervärdesskattelagen har föräldrats. Bokföringslagens 2 kap. 9 § 1 mom. har ändrats och 2 och 3 mom. har upphävts genom en lag om ändring av bokföringslagen (1620/2015).

Enligt den tidigare huvudregeln i bokföringslagens 2 kap. 9 § 1 mom. får bokföringsmaterial för skötseln av bokföringen eller för upprättandet av bokslutet och verksamhetsberättelsen förvaras tillfälligt någon annanstans än i Finland. Momentet innehöll även ett bemyndigande för handels- och industriministeriet att genom förordning utfärda närmare bestämmelser om villkoren för förvaring utomlands. Enligt handels- och industriministeriets beslut om tillfällig förvaring av bokföringsmaterial utomlands (49/1998) var förvaringen med vissa villkor begränsad till EES- och OECD-stater och endast med tillstånd av bokföringsnämnden till andra stater. Enligt det 2 mom. som gällde får en verifikation som den bokföringsskyldige har upprättat i Finland föras ut ur landet, om den är en förutsättning för erhållande av en förmån som grundar sig på en utländsk myndighets verksamhet. Enligt momentet ska den bokföringsskyldige uppgöra en till riktigheten styrkt kopia över verifikationen innan den förs ut ur landet och i kopian eller i en bilaga till den ska det finnas uppgift om när, vart och i vilket syfte verifikationen har förts ut ur landet. Enligt momentet ska kopian och bilagan till den också inbegripas i det bokföringsmaterial som ska förvaras i Finland och på dem tillämpas det som bestäms om verifikationer. Enligt det 3 mom. som gällde får räkenskapsperiodens verifikationer och det övriga bokföringsmaterialet utan hinder av 1 mom. ständigt förvaras elektroniskt i en annan medlemsstat inom Europeiska gemenskapen på villkor att en datorförbindelse i realtid till uppgifterna säkerställs och att uppgifterna kan fås i läsbar skriftlig form.

Enligt 2 kap. 9 § i den gällande bokföringslagen ska bokslut, bokföringar, verifikationer och annat bokföringsmaterial förvaras omsorgsfullt på ett sätt som uppfyller kraven i 7 § i bokföringslagen så att de utan ogrundat dröjsmål kan granskas av myndigheter och revisorer med utgångspunkt i Finland.

I förarbetena till ändringen av bokföringslagen (regeringens proposition till riksdagen med förslag till ändring av bokföringslagen och vissa lagar som har samband med den samt en ny lag om offentliggörande av sådana betalningar till myndigheter som gjorts av företag som är verkamma i utvinningsindustrin eller inom avverkning av naturskog, RP 89/2015 rd) konstateras det att bestämmelserna i bokföringslagen om bl.a. förvaring av bokföring huvudsakligen är oförändrade sedan bokföringslagen trädde i kraft 1997. Datatekniken har emellertid under denna tid utvecklats så mycket att det finns ett uppenbart behov av att modernisera bestämmelserna. I förarbetena konstateras det att det finns ett uppenbart behov att uppdatera bokföringslagen så att den dels tillåter användning av modern teknologi i full utsträckning, automatisering av bokföringen samt elektronisk dataöverföring mellan de bokföringsskyldiga och myndigheterna, och dels säkerställer möjligheterna att granska och revidera materialet under alla förhållanden, så att det finns förutsättningar att effektivt genomföra revisionen och bekämpa grå ekonomi. Enligt motiven är den delvisa begränsning av tillfällig förvaring till OECD-medlemsstaterna som fastställdes i ministeriebeslutet 49/1998, i och med utvecklingen av molntjänsterna och datateknologin i övrigt, inte längre praktisk. I momentet understryks däremot att den bokföringsskyldiga ska se till att materialet förvaras omsorgsfullt, men i detta avseende uppställs inga geografiska begränsningar.

Enligt motiven gäller kravet att bokföringsmaterial ska kunna granskas utan onödigt dröjsmål material som behandlas och förvaras både under räkenskapsperioden och därefter. Enligt motiven ska dröjsmålsfrågan bedömas från fall till fall. Den pågående räkenskapsperiodens material finns ofta tillgängligt mer eller mindre i realtid, medan det kan ta några dagar innan man får tillgång till dokument som redan en längre tid har arkiverats i pappersform. Om en granskning i realtid inte är möjlig ska den bokföringsskyldiga ge myndigheten eller revisorn en motiverad förklaring till dröjsmålet och meddela när materialet blir tillgängligt.

Mervärdesskattelagens 209 o § 3 mom. bör ändras på grund av den föråldrade hänvisning som finns i momentet och samtidigt bör mervärdesskattelagens bestämmelser om förvaring av fakturor uppdateras.

2.3.2 Skyldighet att visa upp bokföring och annat material

Enligt 24 § 1 mom. i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ ska den skattskyldige på uppmaning av Skatteförvaltningen för granskning i Finland visa upp sin bokföring och sina anteckningar samt allt det material och all den egendom som hör till verksamheten och annat material och annan egendom som kan behövas för den skattskyldiges beskattning eller vid behandlingen av ändringssökande som gäller den skattskyldiges beskattning. I 2 mom. föreskrivs det att, trots bestämmelserna i 1 mom., räcker det i fråga om verifikationer och annat material som gäller mervärdesskatt och som lagras elektroniskt utomlands i enlighet med 209 n–209 q § i mervärdesskattelagen att uppgifterna är fullständigt tillgängliga i realtid genom en datorförbindelse och att en utskrift kan fås av dem i läsbar form. På uppmaning av en myndighet ska en kopia av den tekniska upptagningen dessutom framställas för den person som utför granskningen, om detta behövs för att genomföra granskningen.

För att säkerställa att de bestämmelser som gäller skyldigheterna i fråga om att visa upp fakturor är konsekventa, bör 24 § 2 mom. i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ uppdateras samtidigt som 209 o § i mervärdesskattelagen.

2.4 Försummelseavgifter

Enligt 39 § 1 mom. i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ ålägger Skatteförvaltningen den skattskyldige, eller i en situation som avses i 7 eller 8 punkten, den uppgifts- eller anmälningsskyldige, att betala högst 5 000 euro i försummelseavgift, om denne trots Skatteförvaltningens uppmaning underlåter att fullgöra

1. den anmälningsskyldighet som föreskrivs i 130 § 4 mom. eller 130 a § 5 mom. i mervärdesskattelagen,
2. den anmälningsskyldighet rörande registrering som föreskrivs i 133 f, 133 m eller 134 a § eller i 161 § 1 eller 2 mom. i mervärdesskattelagen eller i 31 § i lagen om förskotts-
uppbörd eller i 31 § i punktskattelagen,
3. den skyldighet att ge en verifikation som föreskrivs i 209 b § i mervärdesskattelagen eller i 35 § i lagen om förskotts-
uppbörd,
4. den bokföringsskyldighet rörande beskattningen som föreskrivs i 134 e § i mervärdesskattelagen eller i 26 § i denna lag eller den anteckningsskyldighet rörande beskattningen som föreskrivs i 27 §,

5. den skyldighet att anteckna uppgifter i fakturor som föreskrivs i 209 e eller 209 f § i mervärdesskattelagen eller i 20 a § i punktskattelagen,
6. den skyldighet i anslutning till punktskattetilstånd som föreskrivs i 22 eller 27 § i punktskattelagen eller ett sådant i tillståndsbeslutet fastställt villkor som avses 27 § i punktskattelagen,
7. den skyldighet att lämna uppgifter om proviantering och produktprover som föreskrivs i 98 § i punktskattelagen,
8. den anmälningsskyldighet som föreskrivs i 98 a § i punktskattelagen, om det är fråga om stöd som avses i 2 mom. 1 och 2 punkten i den paragrafen,
9. den skyldighet att lämna uppgifter som föreskrivs i 26 b § 1 mom. i lagen om punktskatt på elström och vissa bränslen,
10. den uppgiftsskyldighet som föreskrivs i 10 § 1 mom. i avfallsskattelagen,
11. den skyldighet att lämna uppgifter om kvantiteter, prisklasser och statistiska uppgifter om tobaksprodukter som föreskrivs i 13 § 1 mom. i lagen om tobaksaccis eller i en föreskrift som meddelats med stöd av det momentet.

Grundlagsutskottet har förutsatt att informativa hänvisningsbestämmelser fogas till bestämmelser i vilka det föreskrivs om sanktionerade skyldigheter (GrUU 21/2020 rd). I de bestämmelser om punktbeskattning enligt vilka det kan påföras försummelseavgift enligt lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ om de ålagda skyldigheterna inte har fullgjorts, hänvisas det till 39 § i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ. Hänvisningsbestämmelser bör fogas även till de bestämmelser i mervärdesskattelagen och lagen om förskottsuppbörd (1118/1996) enligt vilka det kan påföras försummelseavgift om ålagda skyldigheter inte har fullgjorts.

Grundlagsutskottet har också förutsatt att området för det beteende som sanktioneras definieras exakt (GrUU 21/2020 rd). Därför bör de olika punkterna i 39 § 1 mom. i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ preciseras till den del det i punkterna hänvisas till bestämmelser enligt vilka det genom förordning av statsrådet eller beslut av Skatteförvaltningen får utfärdas närmare bestämmelser om de ålagda skyldigheterna.

3 Målsättning

Målet med det ändringsförslag som gäller sådana holdingföretag som kan godkännas för en skattskyldighetsgrupp är att ersätta den föråldrade bestämmelsen som hänvisar till bokföringsförordningen med en hänvisning som i sak i hög grad motsvarar den upphävda definitionen av en försäkringskoncerns modersammanslutning i bokföringsförordningen. Målet är också att återinföra sådana holdingföretag som avses i lagen om investeringstjänster bland de holdingföretag som kan godkännas för en skattskyldighetsgrupp.

Målet med det ändringsförslag som gäller förfarandet för rättelse inom ramen för de särskilda ordningarna för mervärdesskatt är att harmonisera rättelseförfarandet med det förfarande som tillämpas i andra medlemsstater.

Målet med de ändringsförslag som gäller den plats där fakturor får förvaras är att man frångår de geografiska begränsningar av förvaringsplatsen som har blivit onödiga till följd av den data-tekniska utvecklingen, och att den skattskyldige framöver i regel får bestämma vilken plats som är bäst för den själv när det gäller förvaringen av fakturor. Genom ändringen strävar man efter att harmonisera bestämmelserna med bokföringslagstiftningen och att lätta den administrativa bördan för de skattskyldiga, samtidigt som man möjliggör en effektiv skattekontroll.

Genom de ändringsförslag som gäller försummelseavgifter strävar man efter att förbättra bestämmelsernas exakthet.

4 Förslagen och deras konsekvenser

4.1 De viktigaste förslagen

4.1.1 Skattskyldighetsgrupper

I propositionen föreslås det att den paragraf i mervärdesskattelagen som gäller skattskyldighetsgrupper ändras så att hänvisningen till en försäkringskoncerns modersammanslutning enligt den upphävda bestämmelsen i bokföringsförordningen ersätts med en ny hänvisning. Enligt den nya hänvisningen kan en försäkringsholdingsammanslutning som avses i försäkringsbolagslagen (521/2008) eller lagen om försäkringsföreningar (1250/1987) höra till en skattskyldighetsgrupp. De definitioner av försäkringsholdingsammanslutning som finns i försäkringsbolagslagen och lagen om försäkringsföreningar motsvarar tillsammans i stort sett definitionen av en försäkringskoncerns modersammanslutning enligt bestämmelsen i bokföringsförordningen.

Dessutom fogas det till paragrafen om skattskyldighetsgrupper en hänvisning till holdingföretag enligt lagen om investeringstjänster, så att bestämmelsens tillämpningsområde inte ska bli snävare än nu. Bestämmelserna kommer alltså framöver att omfatta alla sådana holdingföretag som avses i lagen om investeringstjänster. Behovet av en ändring beror på de ändringar i kapitaltäckningsreglerna för värdepappersföretag som har gjorts både i Finland och i EU. I den bestämmelse i mervärdesskattelagen som gäller skattskyldighetsgrupper hänvisas det till den definition av holdingföretag som finns i kreditinstitutlagen, där det i sin tur hänvisas till definitionen av finansiellt holdingföretag och blandat finansiellt holdingföretag i EU:s tillsynsförordning. Ett värdepappersföretags moderföretag kan höra till en skattskyldighetsgrupp enbart om det betraktas som antingen ett sådant finansiellt holdingföretag som avses i EU:s tillsynsförordning, vilket förutsätter att minst ett av dess dotterföretag har auktoriserats som kreditinstitut, eller alternativt som ett blandat finansiellt holdingföretag, vilket i sin tur förutsätter att minst en av gruppens eller undergruppens medlemmar är ett företag inom försäkringsbranschen. Det förstnämnda kravet fanns inte tidigare, utan finansiella holdingföretag kunde också vara moderföretag vars dotterföretag omfattade exempelvis enbart värdepappersföretag. Utan den föreslagna ändringen skulle dessa aktörer, som numera betraktas som holdingföretag enligt lagen om investeringstjänster och värdepappersinriktade holdingföretag enligt EU:s förordning om tillsynskrav för värdepappersföretag, inte längre kunna höra till en skattskyldighetsgrupp.

Begreppen holdingföretag och värdepappersinriktat holdingföretag i lagen om investeringstjänster omfattar också flera värdepappersföretags moderföretag än de tidigare definitionerna av holdingföretag och finansiellt holdingföretag enligt lagen om investeringstjänster. Tillämpningsområdet för bestämmelserna om skattskyldighetsgrupper utvidgas emellertid närmast i fråga om enbart sådana värdepappersföretags moderföretag vars dotterföretag tillhandahåller endast ett begränsat urval investeringstjänster på så sätt att de inte innehar kundmedel, och som därför inte har omfattats av EU:s tillsynsförordning. Tillämpningsområdet för bestämmelserna om skattskyldighetsgrupper utvidgas alltså bara i begränsad utsträckning. Även neutraliteten

talat för ändringen, i och med att värdepappersföretags moderföretag även utan den aktuella ändringen kan höra till en skattskyldighetsgrupp i de nämnda situationerna, om minst ett av dess dotterföretag har auktoriserats som kreditinstitut eller minst en av gruppens eller undergruppens medlemmar är ett företag inom försäkringsbranschen, förutsatt att de övriga villkoren uppfylls.

4.1.2 Rättelse av en skattedeklaration inom ramen för de särskilda ordningarna för mervärdesskatt

I propositionen föreslås det att förfarandet för rättelse av skattedeklarationer som lämnas inom ramen för de särskilda ordningarna för mervärdesskatt ändras så att det blir tillåtet att göra en rättelse i en skattedeklaration som lämnas senare, och inte endast i en skattedeklaration som lämnas för någon av de följande skatteperioderna.

4.1.3 Var fakturor ska förvaras och skyldigheten att visa upp bokföring och annat material

I propositionen föreslås det att de bestämmelser i mervärdesskattelagen som gäller förvaringsplatsen för fakturor ändras i överensstämmelse med ändringen av bokföringslagen, så att en näringsidkare själv kan bestämma förvaringsplatsen. Fakturor ska förvaras omsorgsfullt så att skattemyndigheterna utan ogrundat dröjsmål kan granska dem i Finland. Fakturor som lagras elektroniskt utomlands ska dessutom vara fullständigt tillgängliga i realtid genom en datorförbindelse.

Artikel 245.2 i mervärdesskattedirektivet gör det möjligt för medlemsstaterna att ålägga beskattningsbara personer som är etablerade inom deras territorium att meddela dem lagringsplatsen, när denna är belägen utanför deras territorium. Artikel 247.3 i direktivet gör det möjligt för en medlemsstat att uppställa särskilda villkor som förbjuder eller begränsar lagring av fakturorna i ett land med vilket det inte finns något rättsligt instrument om ömsesidigt bistånd med en räckvidd liknande den som föreskrivs i rådets direktiv 2010/24/EU om ömsesidigt bistånd för in- och utdrivning av fordringar som avser skatter, avgifter och andra åtgärder och i rådets förordning (EG) nr 1798/2003 om administrativt samarbete i fråga om mervärdesskatt och om upphävande av förordning (EEG) nr 218/92 eller om den rätt till åtkomst på elektronisk väg, nedladdning och användning som avses i artikel 249.

Det föreslagna lättandet av bestämmelserna om förvaringsplatsen för fakturor är i linje med de bestämmelser om förvaringsplatsen som finns i bokföringslagen och det lättande av det administrativa förfarandet som eftersträvas genom propositionen. Det anses inte finnas något behov av de ytterligare begränsningar som nämns ovan.

Det föreslås att den bestämmelse om skyldighet att visa upp bokföringen samt annat material som finns i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ ändras så att den överensstämmer med den bestämmelse om förvaringsplatsen som föreslås i mervärdesskattelagen.

4.1.4 Försummelseavgifter

Det föreslås att bestämmelserna om försummelseavgifter preciseras så att det, i de bestämmelser i mervärdesskattelagen, lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ och lagen om förskottsuppbörd enligt vilka försummelseavgift kan påföras om bestämmelserna inte iaktas, uttrycks att det kan leda till att en försummelseavgift påförs om bestämmelsen i fråga inte iaktas. Till den del området för det sanktionerade beteendet kan definieras närmare i en förordning eller ett beslut som har utfärdats med stöd av bestämmelsen,

preciseras den hänvisning som finns i bestämmelsen om försummelseavgift så att den även gäller de skyldigheter som har ålagts i en sådan förordning eller ett sådant beslut.

4.2 De huvudsakliga konsekvenserna

4.2.1 Ekonomiska konsekvenser

Konsekvenserna av det ändringsförslag som gäller skattskyldighetsgrupper kommer att gälla företag inom försäkringsbranschen och värdepappersbranschen. Som resultat av ändringsförslaget blir bestämmelserna om skattskyldighetsgrupper klarare vad gäller aktörerna inom dessa branscher.

När det gäller försäkringskoncerners moderbolag är målet med ändringsförslaget att dessa fortfarande ska betraktas som sådana holdingföretag som kan godkännas för en skattskyldighetsgrupp, dvs. den nuvarande situationen förändras inte. Därför beräknas inte ändringsförslaget medföra några ekonomiska kostnader eller inbesparingar för företagen i branschen.

När det gäller sådana holdingföretag som avses i lagen om investeringstjänster är målet att återinföra dem bland de holdingföretag som kan godkännas för en skattskyldighetsgrupp. Vissa värdepappersföretags moderbolag ska till följd av ändringar som har gjorts i kapitaltäckningsreglerna numera betraktas som sådana värdepappersinriktade holdingföretag som avses i EU:s förordning om tillsynskrav för värdepappersföretag. Tidigare betraktades de som sådana finansiella holdingföretag som avses i EU:s tillsynsförordning. Till denna del återställs det tidigare läget genom att värdepappersinriktade holdingföretag tas med bland de holdingföretag som kan godkännas för en skattskyldighetsgrupp. Värdepappersinriktade holdingföretag kan till viss del även vara sådana värdepappersföretags moderbolag som inte tidigare har varit sådana finansiella holdingföretag som avses i EU:s tillsynsförordning och som därför inte kan ha hört till en skattskyldighetsgrupp. Till denna del utvidgas tillämpningsområdet för bestämmelserna om skattskyldighetsgrupper. För närvarande finns det 13 företag som har fastställts som värdepappersinriktade holdingföretag. Av dessa är fyra företag sådana nya holdingföretag enligt lagen om investeringstjänster som har fastställts till följd av de ändringar som har gjorts i lagstiftningen. Det uppstår ekonomiska konsekvenser om sådana aktörer som för närvarande inte har rätt att bilda en skattskyldighetsgrupp beslutar sig för att bilda en sådan grupp. Bildandet av en skattskyldighetsgrupp kan medföra kostnadsinbesparingar för dessa företag inom värdepappersbranschen till den del exempelvis bolag som hör till samma koncern sinsemellan har mervärdesskattepliktig försäljning på så sätt att köparen inte har full avdragsrätt. Bildandet av en skattskyldighetsgrupp innebär att debiteringar inom skattskyldighetsgruppen inte kommer att innehålla mervärdesskatt, vilket betyder att skattekostnaderna för dessa aktörer kommer att sjunka i motsvarande grad.

De föreslagna ändringarnas konsekvenser för den offentliga ekonomin beror på om företagen inom värdepappersbranschen mera än nu kommer att utnyttja möjligheten att bilda en skattskyldighetsgrupp. Statens skatteutfall minskar i korrelation till kostnadsinbesparingen för företagen inom värdepappersbranschen. De föreslagna ändringarna beräknas inte minska statens skatteintäkter i betydande grad.

Konsekvenserna av de ändringsförslag som gäller förvaringsplatsen för fakturor gäller alla näringsidkare som med stöd av mervärdesskattelagen är skyldiga att spara sådana fakturor och annat verifikationsmaterial som avses i den lagen. Ändringsförslaget beräknas inte orsaka några ekonomiska kostnader för de skattskyldiga, i och med att bestämmelserna inte ålägger några strängare förpliktelser än nu på förvaringen av fakturor. Tvärtom kan de skattskyldiga, i och

med att bestämmelserna om förvaringsplatsen för fakturor lättas upp, framöver ordna förvaringen på det sätt som lagstiftningen möjliggör som är kostnadseffektivast för dem själva. Eventuella konsekvenser i fråga om inbesparingar kommer sannolikt inte att uppstå genast när lagen träder i kraft, utan på längre sikt när de skattskyldiga övergår till lösningar som är ändamålsenliga för deras verksamhet.

4.2.2 Konsekvenser för myndigheterna

Av Skatteförvaltningen kräver den ändring som gäller förfarandet för rättelse av skattedeklarationer som lämnas inom ramen för de särskilda ordningarna för mervärdesskatt ändring och underhåll av informationssystemen samt testning av systemen. Skatteförvaltningen har inlett ett projekt för att genomföra ett flertal ändringar som gäller de särskilda ordningarna enligt mervärdesskattelagen så att de kan börja tillämpas senast den 1 juli 2023. Den ändring som föreslås i denna proposition i fråga om förfarandet för rättelse av skattedeklarationer ska genomföras inom ramen för detta projekt. Skatteförvaltningen har uppskattat att engångsbehovet av personalresurser för genomförandet av alla de ändringar som ska börja tillämpas den 1 juli 2023 uppgår till 1 årsverke. Det har inte gjorts någon uppskattning av vilken andel av behovet av personalresurser som den ändring som föreslås i denna proposition står för. Skatteförvaltningen har uppskattat att de engångskostnader för informationssystemen som den ändring som föreslås i denna proposition kommer att medföra uppgår till ca 60 000 euro. Kostnaderna beror på de ändringar som måste göras i systemen GenTax och MinSkatt. Det ändringsförslag som gäller förfarandet för rättelse inom ramen för de särskilda ordningarna kan också i viss mån minska Skatteförvaltningens personal- och systemkostnader. Många andra medlemsstater tolkar redan nu förfarandet för rättelse av skattedeklarationer på det sätt som föreslås i denna proposition, och Skatteförvaltningen har fått in skattedeklarationer som har innehållit rättelseuppgifter för en senare skatteperiod. Skatteförvaltningen måste i även dessa fall redan nu säkerställa att informationssystemen fungerar i fråga om deklarationerna och de avgifter som ansluter sig till dem, och detta medför kostnader. Den föreslagna ändringen beräknas inte medföra några permanenta utgifter för Skatteförvaltningen.

De ändringar som gäller förvaringsplatsen för fakturor och skyldigheten att visa fakturor har konsekvenser för myndigheternas möjligheter att genomföra skattekontroll. Den skyldighet som åläggs den skattskyldige att förvara fakturorna omsorgsfullt så att skattemyndigheterna utan ogrundat dröjsmål kan granska dem, och den skyldighet att ha en fullständig datorförbindelse i realtid som åläggs i fråga om fakturor som förvaras utomlands, underlättar Skatteförvaltningens skattekontroll.

De ändringar som föreslås i propositionen medför även på sin höjd mindre administrativa kostnader för Skatteförvaltningen, vilka närmast ansluter sig till kundstyrning och informationsgivning.

De föreslagna ändringarna medför inget behov av ytterligare finansiering för Skatteförvaltningen.

4.2.3 Andra konsekvenser

Genom de förslag som gäller försummelseavgifter förbättras bestämmelsernas exakthet och noggrannhet och förbättras på så sätt även de skattskyldigas rättssäkerhet.

5 Remissvar

Nio aktörer lämnade ett yttrande om utkastet till proposition. Yttrande gavs av Ålands landskapsregering, social- och hälsovårdsministeriet, Skatteförvaltningen, Finlands näringsliv rf, Finanssiala ry, Finsk Handel rf, Centralhandelskammaren, Företagarna i Finland rf och Skattebetalarnas Centralförbund rf.

I yttrandena förhöll man sig positivt till propositionen, och de som gav yttranden hade inget att anmärka på propositionen.

Finanssiala ry, Centralhandelskammaren och Företagarna i Finland rf ansåg att det ändringförslag som gäller mervärdesskattskyldighetsgrupper är motiverat. Enligt Finanssiala ry:s uppfattning kommer den föreslagna ändringen i praktiken inte att förändra tillämpningsområdet för bestämmelserna, utan det är närmast fråga om en teknisk uppdatering av en föråldrad hänvisningsbestämmelse.

Finsk Handel rf och Företagarna i Finland rf ansåg att det ändringsförslag som gäller rättelse av skattedeklarationer inom ramen för de särskilda ordningarna för mervärdesskatt är motiverat, eftersom det överensstämmer med den tolkning som är allmän inom EU.

Det ändringsförslag som gäller förvaringsplatsen för fakturor och skyldigheten att visa upp bokföring och annat material gör enligt Finsk Handel rf det möjligt för företagen att på ett flexiblere sätt än nu planera förvaringen av sina fakturor. Enligt Företagarna i Finland rf kan ändringsförslagets mål i fråga om att harmonisera bestämmelserna med bokföringslagstiftningen och att lätta den administrativa bördan för de skattskyldiga understödjas.

Företagarna i Finland rf konstaterar att preciserandet av de olika punkterna i 39 § 1 mom. i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ, till den del det i punkterna hänvisas till bestämmelser enligt vilka det genom förordning av statsrådet eller beslut av Skatteförvaltningen får utfärdas närmare bestämmelser om ålagda skyldigheter, är nödvändigt med anledning av de observationer som grundlagsutskottet har framfört.

6 Specialmotivering

6.1 Mervärdesskattelagen

13 a §. I paragrafen föreskrivs det om sådana skattskyldighetsgrupper som på ansökan av näringsidkarna ska behandlas som en enda näringsidkare. Enligt 2 mom. 2 punkten kan ett holdingföretag som avses i 1 kap. 15 § i kreditinstitutslagen eller en försäkringskoncerns modersammanslutning som avses i 3 kap. 1 § 2 mom. i bokföringsförordningen höra till en skattskyldighetsgrupp. Det föreslås att punkten ändras så att hänvisningen till en försäkringskoncerns modersammanslutning enligt det upphävda 2 mom. i 3 kap. 1 § i bokföringsförordningen stryks och att det i stället hänvisas till en sådan försäkringsholdingsammanslutning som avses i 1 kap. 8 § i försäkringsbolagslagen och i 1 kap. 6 b § i lagen om försäkringsföreningar.

Enligt 1 kap. 8 § i försäkringsbolagslagen avses med försäkringsholdingsammanslutning ett moderföretag vars huvudsakliga funktion är att förvärva och inneha andelar i dotterföretag som är försäkringsföretag eller försäkringsföretag i ett tredjeland och av vilka minst ett är ett försäkringsbolag enligt försäkringsbolagslagen. Som försäkringsholdingsammanslutning betraktas dock inte ett sådant konglomerats holdingsammanslutning som avses i lagen om tillsyn över

finans- och försäkringskonglomerat (699/2004). Begreppen moderföretag, dotterföretag, försäkringsföretag och försäkringsföretag i tredjeland definieras i 26 kap. 1 § i försäkringsbolagslagen.

Med försäkringsholdingsammanslutning avses i 1 kap. 6 b § i lagen om försäkringsföreningar på motsvarande sätt ett moderföretag vars huvudsakliga funktion är att förvärva och inneha andelar i dotterföretag som är försäkringsföretag eller försäkringsföretag i tredjeland och av vilka minst ett är en försäkringsförening enligt lagen om försäkringsföreningar. Som försäkringsholdingsammanslutning betraktas dock inte ett konglomerats holdingsammanslutning som hör till tillämpningsområdet för lagen om tillsyn över finans- och försäkringskonglomerat. Enligt paragrafen avses med de företag som nämns i paragrafen moderföretag, dotterföretag, försäkringsföretag, utländska återförsäkringsföretag och försäkringsföretag i tredjeland enligt definitionerna i 12 a kap. 1 § i lagen om försäkringsföreningar. I lagen om försäkringsföreningar har 12 a kap. emellertid upphävts genom en lag om ändring av lagen om försäkringsföreningar (306/2015). I förarbetena till lagen (regeringens proposition till riksdagen med förslag till lagar om ändring av försäkringsbolagslagen och vissa lagar som har samband med den, RP 344/2014 rd) föreslogs det att kapitlet upphävs som obehövligt, eftersom försäkringsbolagslagens bestämmelser, speciellt i fråga om grupp-tillsyn i 26 kap., i fortsättningen ska tillämpas på försäkringsföreningar om de hör till en sådan grupp som avses ovan.

Enligt 26 kap. 1 § 1 mom. 1 punkten i försäkringsbolagslagen avses med moderföretag ett företag som i enlighet med 1 kap. 5 § i bokföringslagen har bestämmande inflytande över ett annat företag samt ett företag som Finansinspektionen anser utöva faktiskt bestämmande inflytande över ett annat företag. Enligt 2 punkten i momentet avses med dotterföretag ett företag över vilket ett moderföretag i enlighet med 1 kap. 5 § i bokföringslagen har bestämmande inflytande och ett företag över vilket Finansinspektionen anser att ett moderföretag har ett faktiskt bestämmande inflytande. Enligt 7 punkten i momentet avses med försäkringsföretag ett försäkringsbolag, dock inte ett arbetspensionsförsäkringsbolag som avses i lagen om arbetspensionsförsäkringsbolag, samt en motsvarande utländsk försäkringsgivare vars hemort är i en EES-stat. Arbetspensionsförsäkringsbolag har i praktiken inte holdingföretag, och de är inte reglerade i försäkringslagstiftningen. Med ett försäkringsföretag i tredjeland avses enligt momentets 8 punkt ett utländskt företag som bedriver direkt försäkring eller återförsäkring och vars hemort inte är i en EES-stat. Enligt 1 kap. 1 § 1 mom. i lagen tillämpas lagen på försäkringsaktiebolag och ömsesidiga försäkringsbolag som är registrerade enligt finsk lag (försäkringsbolag). Ett försäkringsbolag kan enligt 2 mom. vara ett privat försäkringsaktiebolag eller privat ömsesidigt försäkringsbolag eller ett publikt försäkringsaktiebolag eller publikt ömsesidigt försäkringsbolag. Försäkringsverksamhet får enligt 1 kap. 13 § bedrivas endast av försäkringsbolag som har koncession för verksamheten. Försäkringsbolag som har beviljats koncession antecknas enligt 2 kap. 9 § i koncessionsregistret.

I den bestämmelse i bokföringsförordningen som har upphävts avses med en försäkringskoncerns moderföretag en sammanslutning vars huvudsakliga avsikt är att äga aktier och andelar i andra sammanslutningar och vars dotterföretag i koncernen är enbart eller delvis försäkringsbolag, så att koncernen huvudsakligen bedriver försäkringsverksamhet. I en promemoria som gäller bokföringsförordningen (466/1995) har det i fråga om utövandet av försäkringsverksamhet konstaterats att avgörande betydelse inte ska tillmätas enbart det relativa antalet dotterbolag som holdingföretaget äger, utan det faktum om det är fråga om en koncern som verkligen bedriver försäkringsverksamhet. Vid bedömningen ska enligt promemorian bl.a. den faktiska affärsverksamhetens omfattning samt det kapital som finansieringen av den förutsätter beaktas.

Det finns inget motsvarande villkor i försäkringsbolagslagen och lagen om försäkringsföreningar, men enligt dessa lagar ska modersammanslutningens huvudsakliga funktion vara att

förvärva och inneha andelar i dotterföretag som är företag inom försäkringsbranschen, dvs. försäkringsbolag, dock inte ett arbetspensionsförsäkringsbolag enligt lagen om arbetspensionsförsäkringsbolag, eller motsvarande försäkringsgivare i en EES-stat, eller försäkringsföretag i ett tredjeland, och av vilka minst ett är ett försäkringsbolag enligt försäkringsbolagslagen eller en försäkringsförening enligt lagen om försäkringsföreningar.

I 1 kap. 5 b § i den upphävda lagen om försäkringsbolag (1062/1979), som föregick försäkringsbolagslagen, fanns det en definition av försäkringsholdingsammanslutning som till innehållet motsvarade 1 kap. 8 § i den gällande försäkringsbolagslagen, med undantag för en hänvisningsbestämmelse som gällde utländska återförsäkringsföretag och som konstaterades vara obehövlig i samband med att den gällande försäkringsbolagslagen stiftades. I förarbetena till den aktuella paragrafen i den upphävda lagen (regeringens proposition till Riksdagen med förslag till lagar om ändring av lagen om försäkringsbolag och av vissa lagar som har samband med den, RP 32/2000 rd) konstateras det att frågan om när ett moderföretags huvudsakliga funktion är att förvärva och inneha ovannämnda försäkringsföretag avgörs från fall till fall i enlighet med koncernverksamhetens faktiska natur. Enligt förarbetena fästs vid bedömningen uppmärksamheten t.ex. vid hur stor del av den totala omsättningen i företagen inom koncernen som kommer från försäkringsverksamhet, och moderföretaget ska betraktas som en försäkringsholdingsammanslutning om mer än hälften av koncernens totala omsättning kommer från försäkringsverksamhet, även om majoriteten av dotterföretagen är andra företag än ovannämnda försäkringsföretag.

Den definition av försäkringsholdingsammanslutning som fanns i den upphävda lagen om försäkringsbolag ändrades genom en lag om ändring av lagen om försäkringsbolag (49/2002), så att ett konglomerats holdingsammanslutningar som hör till tillämpningsområdet för lagen om tillsyn över finans- och försäkringskonglomerat inte omfattas av definitionen. I förarbetena till lagen (regeringens proposition till Riksdagen med förslag till lag om tillsyn över finans- och försäkringskonglomerat och till lagar om ändring av vissa lagar som har samband med dem, RP 165/2001 rd) konstateras det att, genom att ett dylikt konglomerats holdingsammanslutning står utanför lagen, inskränks den nuvarande definitionen av försäkringsholdingsammanslutning så att, i koncerner som består av kreditinstitut och försäkringsbolag, endast moderföretag i konglomerat som till över 90 procent bedriver försäkringsverksamhet uppfyller kriterierna för holdingsammanslutning enligt lagen om försäkringsbolag. Genom en lag om ändring av lagen om försäkringsföreningar (709/2004) ändrades den definition av försäkringsholdingsammanslutning som fanns i lagen om försäkringsföreningar så att den motsvarade definitionen i lagen om försäkringsbolag.

Såsom ovan konstaterades, omfattar begreppet försäkringsholdingsammanslutning enligt försäkringsbolagslagen och lagen om försäkringsföreningar inte ett konglomerats holdingsammanslutning enligt lagen om tillsyn över finans- och försäkringskonglomerat. Enligt 1 kap. 2 § 12 punkten i lagen om tillsyn över finans- och försäkringskonglomerat avses med konglomerats holdingsammanslutningar andra än reglerade moderföretag i en företagsgrupp som bildar ett finans- och försäkringskonglomerat enligt 3 § 1 mom. i den lagen. Enligt förarbetena till lagen (regeringens proposition till Riksdagen med förslag till lag om tillsyn över finans- och försäkringskonglomerat och till lagar om ändring av vissa lagar som har samband med den, RP 69/2004 rd) avses med konglomerats holdingsammanslutningar andra än reglerade moderföretag i en företagsgrupp som bildar ett finans- och försäkringskonglomerat enligt 3 § 1 mom. i förslaget i propositionen. Enligt motiveringen motsvarar definitionen artikel 2.15 i direktivet om extra tillsyn över företag i ett finansiellt konglomerat. Definitionen av konglomerats holdingsammanslutningar motsvarar den definition av blandat finansiellt holdingföretag som finns i EU:s tillsynsförordning och som det hänvisas till i definitionen av holdingföretag i kreditinstitutslagen. Detta betyder att 13 a § i mervärdesskattelagen för närvarande omfattar även dessa konglomerats holdingsammanslutningar.

Det föreslås att det till 2 mom. 2 punkten även fogas en hänvisning till ett holdingföretag enligt 1 kap. 20 § i lagen om investeringstjänster. Värdepappersföretag omfattades tidigare till viss del av EU:s tillsynsförordning. Kapitältäckningsreglerna för värdepappersföretag separerades emellertid genom antagandet av EU:s förordning om tillsynskrav för värdepappersföretag och genom en samtidig ändring av EU:s tillsynsförordning. Enligt skälen i EU:s förordning om tillsynskrav för värdepappersföretag undantogs värdepappersföretagen i huvudsak från tillämpningsområdet för EU:s tillsynsförordning i syfte att undvika överlappningar mellan dessa tillsynsordningar. Enligt skälen infördes den särskilda tillsynsordningen för värdepappersföretag eftersom de risker som de flesta värdepappersföretag är exponerade för och utgör i det finansiella systemet skiljer sig i hög grad från de risker som kreditinstitut är exponerade för och utgör. Numera är det bara sådana värdepappersföretag som är viktiga med tanke på det finansiella systemet som omfattas av EU:s tillsynsförordning. Såsom konstaterades i avsnitt 2.1.3 är sådana finansiella holdingföretag som avses i EU:s tillsynsförordning numera enbart finansiella institut vars dotterföretag omfattar minst ett företag som är auktoriserat som kreditinstitut. Efter att lagen om ändring av lagen om investeringstjänster trädde i kraft innehåller definitionen av holdingföretag i lagen om investeringstjänster inte längre någon hänvisning till sådana finansiella holdingföretag som avses i EU:s tillsynsförordning och som det hänvisas till i den definition av holdingföretag som finns i kreditinstitutslagen. Bestämmelserna kommer framöver att omfatta alla sådana holdingföretag som avses i lagen om investeringstjänster.

I lagen om investeringstjänster avses med holdingföretag för närvarande sådana värdepappersinriktade holdingföretag som avses i artikel 4.1.23 i EU:s förordning om tillsynskrav för värdepappersföretag och sådana blandade finansiella holdingföretag som avses i artikel 4.1.21 i EU:s tillsynsförordning och av vars dotterföretag åtminstone ett är ett värdepappersföretag. Finansinspektionen ska, efter att ha fått kännedom om att ett annat företag än ett kreditinstitut eller ett värdepappersföretag har blivit moderföretag för ett värdepappersföretag, utan dröjsmål besluta om huruvida företaget ska betraktas som ett holdingföretag enligt 1 mom.

Enligt artikel 4.1.23 i EU:s förordning om tillsynskrav för värdepappersföretag avses med ett värdepappersinriktat holdingföretag ett finansiellt institut vars dotterföretag uteslutande eller huvudsakligen är värdepappersföretag eller finansiella institut, där minst ett av dotterföretagen är ett värdepappersföretag, och som inte är ett finansiellt holdingföretag enligt definitionen i artikel 4.1.20 i EU:s tillsynsförordning.

Enligt artikel 4.1.14 i EU:s förordning om tillsynskrav för värdepappersföretag avses med finansiellt institut ett företag som inte är ett kreditinstitut eller ett värdepappersföretag, och som inte är ett renodlat industriellt holdingföretag, vars huvudsakliga verksamhet består i att förvärva aktier eller andelar eller att bedriva en eller flera av de verksamheter som anges i punkterna 2–12 och 15 i bilaga I till kreditinstitutsdirektivet, inbegripet finansiella holdingföretag, blandade finansiella holdingföretag, värdepappersinriktade holdingföretag, betalningsinstitut i den mening som avses i direktiv (EU) 2015/2366 och kapitalförvaltningsbolag, men inte försäkringsholdingföretag eller försäkringsholdingföretag med blandad verksamhet enligt definitionen i artikel 212.1 g i direktiv 2009/138/EG.

Med värdepappersföretag avses enligt artikel 4.1.22 i EU:s förordning om tillsynskrav för värdepappersföretag ett värdepappersföretag enligt definitionen i artikel 4.1.1 i direktivet om marknader för finansiella instrument. Enligt direktivet i fråga avses med värdepappersföretag en juridisk person vars regelmässiga verksamhet eller rörelse består i att yrkesmässigt tillhandahålla en eller flera investeringstjänster till tredjepart och/eller att utföra en eller flera investeringsverksamheter. Medlemsstaterna får på vissa villkor inbegripa företag som inte är juridiska personer i definitionen av värdepappersföretag. Med investeringstjänster och investeringsverksamhet avses enligt artikel 4.1.2 i direktivet om marknader för finansiella instrument någon av de

tjänster och de verksamheter som anges i avsnitt A i bilaga I i fråga om de instrument som anges i avsnitt C i bilaga I. Enligt avsnitt A i bilaga I är investeringstjänster och investeringsverksamhet 1) mottagande och vidarebefordran av order beträffande ett eller flera finansiella instrument, 2) utförande av order på kunders uppdrag, 3) handel för egen räkning, 4) portföljförvaltning, 5) investeringsrådgivning, 6) garantiverksamhet för finansiella instrument och/eller placering av finansiella instrument på grundval av ett fast åtagande, 7) placering av finansiella instrument utan fast åtagande, 8) drift av en MTF-plattform och 9) drift av en OTF-plattform.

Värdepappersinriktade holdingföretag är för det första vissa moderbolag till värdepappersföretag, vilka tidigare betraktades som sådana finansiella holdingföretag som avses i EU:s tillsynsförordning och som därför redan tidigare hörde till sådana holdingföretag som avses i 13 a §. Såsom konstaterat i den allmänna motiveringen, kan värdepappersinriktade holdingföretag även vara sådana moderbolag till värdepappersföretag som före de ändringar som gjordes i kapitaltäckningsreglerna inte skulle ha varit sådana finansiella holdingföretag som avses i EU:s tillsynsförordning. Vissa värdepappersföretag omfattades inte heller tidigare av EU:s tillsynsförordning, så deras moderbolag uppfyllde inte heller definitionen på finansiella holdingföretag enligt EU:s tillsynsförordning. EU:s förordning om tillsynskrav för värdepappersföretag gäller mera allmänt alla värdepappersföretag, med undantag för sådana företag som ännu omfattas av EU:s tillsynsförordning, vilket betyder att flera moderbolag till värdepappersföretag än tidigare är sådana holdingföretag som avses i lagen om investeringstjänster.

19 a §. Det föreslås att formuleringen i 4 mom. 6 punkten ändras så att uttrycket unionen ersätts med uttrycket gemenskapen, som definieras i 1 a § 2 mom. Ändringen motsvarar de ändringar som föreslås i 63 e § 1 och 2 mom.

26 e §. Det föreslås att paragrafens formulering ändras så att uttrycket unionen ersätts med uttrycket gemenskapen, som definieras i 1 a § 2 mom.

63 e §. Det föreslås att 1 och 2 mom. ändras så att uttrycket unionen ersätts med uttrycket gemenskapen, som definieras i 1 a § 2 mom.

69 h §. Det föreslås att 2 mom. 10 punkten ändras så att uttrycket unionen ersätts med uttrycket gemenskapen, som definieras i 1 a § 2 mom.

70 §. Det föreslås att formuleringen i 3 mom. ändras så att uttrycket unionen ersätts med uttrycket gemenskapen, som definieras i 1 a § 2 mom. Ändringen motsvarar de ändringar som föreslås i 63 e § 1 och 2 mom.

72 b §. Det föreslås att formuleringen i 6 mom. ändras så att uttrycket unionen ersätts med uttrycket gemenskapen, som definieras i 1 a § 2 mom. Ändringen motsvarar de ändringar som föreslås i 63 e § 1 och 2 mom.

73 f §. I paragrafen föreskrivs det om en särskild situation som gäller grunden för beskattning av vouchrar. De felaktiga hänvisningar som finns i paragrafen rättas till. Den hänvisning till 18 c § som finns i 1 och 2 mom. ändras så att den gäller 18 e § och den hänvisning till 18 d § som finns i 2 mom. ändras så att den gäller 18 f §.

94 §. I paragrafen föreskrivs det om skattefrihet för importerade varor. I 1 mom. 23 punkten föreskrivs det om skattefrihet för varor som importeras av sådana internationella organisationer som avses i 129 b §. Enligt bestämmelsen är importen av varor skattefri under de förutsättningar och med de begränsningar som har fastställts i avtalet om grundande av organisationen eller i världsöverenskommelsen och under förutsättning att grunden för den skatt som ska betalas

på importen ökad med mervärdesskattens andel är minst 170 euro. Det föreslås att punkten ändras så att, om det i avtalet om grundande av organisationen eller i värdlandsöverenskommelsen har fastställts att gränsvärdet för det minsta förvärv som berättigar till återbäring ska vara något annat belopp än 170 euro, tillämpas det gränsvärde som har fastställts på detta sätt. Ändringen motsvarar den ändring som föreslås i 129 b § 2 mom.

129 b §. I paragrafen föreskrivs det om rätten för andra internationella organisationer än Europeiska unionen som är verksamma i Finland att återbära den skatt som ingår i förvärvet av varor och tjänster som köpts i Finland. Bestämmelsen motsvarar led b i det första stycket i artikel 151.1 i mervärdesskattedirektivet. Enligt det andra stycket i artikel 151.1 ska undantagen enligt artikeln gälla inom de gränser som fastställs av värdmedlemsstaten. Enligt paragrafens 2 mom. är förutsättningen för återbäring att varans eller tjänstens inköpspris är minst 170 euro. Enligt motiven i en regeringsproposition om denna sak (RP 162/2010 rd) finns det i avtalen om grundande av internationella organisationer eller i värdlandsöverenskommelserna i regel bestämmelser om att skattefriheten endast gäller anskaffningar av större värde. I så fall tillämpas den gräns på 170 euro som anges i den gällande lagen. Efter att bestämmelsen hade trätt i kraft bestämdes det i EU-rätten att en organisation som ska inrättas i enlighet med rådets förordning (EG) nr 723/2009 av den 25 juni 2009 om gemenskapens rättsliga ram för ett konsortium för europeisk forskningsinfrastruktur (Eric-konsortium) på vissa villkor kan betraktas som en sådan internationell organisation som avses i artikel 151.1 första stycket b i mervärdesskattedirektivet. Bestämmelsen finns i artikel 50 i rådets genomförandeförordning (EU) nr 282/2011 av den 15 mars 2011 om fastställande av tillämpningsföreskrifter för direktiv 2006/112/EG om ett gemensamt system för mervärdesskatt. I avtalen om inrättande av Eric-konsortier har det minsta beloppet av ett förvärv som berättigar till återbäring fastställts till värden som är högre än 170 euro. Därför föreslås det att 2 mom. ändras så att, om det i avtalet om grundande av organisationen eller i värdlandsöverenskommelsen har fastställts att gränsvärdet ska vara något annat belopp än 170 euro, tillämpas det gränsvärde som har fastställts.

130 §. Paragrafen innehåller bestämmelser om välfärdsområdenas och kommunernas rätt till återbäring. Till 3 mom. fogas ett informativt konstaterande att bestämmelser om påföljd för försummelse av anmälningsskyldigheten enligt paragrafen finns i 39 § i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ.

I det lagförslag som gäller lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ föreslås det att 39 § 1 mom. 1 punkten ändras så att det i punkten hänvisas till 130 § 3 mom. i mervärdesskattelagen i stället för till paragrafens 4 mom.

130 a §. Paragrafen innehåller bestämmelser om välfärdsområdenas och kommunernas rätt till kalkylerad återbäring. Till 6 mom. fogas ett informativt konstaterande att bestämmelser om påföljd för försummelse av anmälningsskyldigheten enligt momentet finns i 39 § i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ.

I det lagförslag som gäller lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ föreslås det att 39 § 1 mom. 1 punkten ändras så att det i punkten hänvisas till 130 a § 6 mom. i mervärdesskattelagen i stället för till paragrafens 5 mom.

133 f §. I paragrafen föreskrivs det om inledningsanmälan i anslutning till användningen av den särskilda ordningen för tjänsteförsäljare som inte är etablerade inom gemenskapen. Till 1 mom. fogas ett informativt konstaterande att bestämmelser om påföljd för försummelse av den anmälningsskyldighet som föreskrivs i momentet och i beslut av Skatteförvaltningen som meddelats med stöd av 134 a § 2 mom. finns i 39 § i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ.

I det lagförslag som gäller lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ föreslås det att 39 § 1 mom. 2 punkten ändras så att det i punkten inte hänvisas till 133 f § i mervärdesskattelagen, utan till paragrafens 1 mom.

133 m §. I paragrafen föreskrivs det om inledningsanmälan i anlutning till användningen av den särskilda ordningen för gemenskapsintern distansförsäljning av varor, vissa varor som sålts genom användning av elektroniska gränssnitt och tjänster som säljs av skattskyldiga som är etablerade inom gemenskapen. Till 1 mom. fogas ett informativt konstaterande att bestämmelser om påföljd för försummelse av den anmälningsskyldighet som föreskrivs i momentet och i beslut av Skatteförvaltningen som meddelats med stöd av 134 a § 2 mom. finns i 39 § i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ.

I det lagförslag som gäller lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ föreslås det att 39 § 1 mom. 2 punkten ändras så att det i punkten inte hänvisas till 133 m § i mervärdesskattelagen, utan till paragrafens 1 mom.

133 t §. I paragrafen föreskrivs det om inledningsanmälan i anslutning till användningen av den särskilda ordningen för distansförsäljning av varor som importeras. Bestämmelsen trädde i kraft genom en lag om ändring av mervärdesskattelagen (387/2021). I det lagförslag som gäller lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ föreslås det att det till 1 mom. 2 punkten i lagens 39 § om försummelseavgift fogas en hänvisning till även 133 t § 1 mom. i mervärdesskattelagen. Till 1 mom. fogas ett informativt konstaterande att bestämmelser om påföljd för försummelse av den anmälningsskyldighet som föreskrivs i momentet och i beslut av Skatteförvaltningen som meddelats med stöd av 134 a § 2 mom. finns i 39 § i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ.

134 a §. I 1 mom. föreskrivs det om anmälan om att användningen av de särskilda ordningarna ändras eller upphör och i 2 mom. finns det ett bemyndigande enligt vilket Skatteförvaltningen får meddela närmare föreskrifter om de uppgifter som ska lämnas i anmälan om att verksamheten inleds samt om sättet att lämna inledningsanmälan och de uppgifter som avses i 1 mom. Det föreslås ett nytt 3 mom. i paragrafen, i vilket det tas med ett informativt konstaterande att bestämmelser om påföljd för försummelse av den anmälningsskyldighet som föreskrivs i 1 mom. och i beslut av Skatteförvaltningen som meddelats med stöd av 2 mom. finns i 39 § i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ.

I det lagförslag som gäller lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ föreslås det att 39 § 1 mom. 2 punkten ändras så att det i punkten, i stället för att hänvisas till den anmälningsskyldighet rörande registrering som föreskrivs i 134 a § i mervärdesskattelagen, hänvisas till den anmälningsskyldighet rörande registrering som föreskrivs i paragrafens 1 mom. och i beslut som har meddelats med stöd av paragrafens 2 mom.

134 e §. I paragrafen föreskrivs det om bokföringsskyldighet och skyldighet att lämna och att förvara uppgifter för en skattskyldig som använder någon av de särskilda ordningarna när det gäller affärstransaktioner inom ramen för den särskilda ordningen. Det föreslås ett nytt 4 mom. i paragrafen, i vilket det tas in en informativ hänvisning till 39 § om försummelseavgift i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ.

I det lagförslag som gäller lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ föreslås det att 39 § 1 mom. 4 punkten ändras så att det i punkten, i stället för att hänvisas till den bokföringsskyldighet som föreskrivs i 134 e § i mervärdesskattelagen, hänvisas till den bokföringsskyldighet som föreskrivs i den paragrafens 1 mom., den skyldighet att lämna

uppgifter som föreskrivs i paragrafens 2 mom. och i beslut som meddelats med stöd av det momentet samt den bevaringsskyldighet som föreskrivs i paragrafens 3 mom.

134 q §. I paragrafen föreskrivs det om rättelse av fel i en skattedeklaration som lämnas inom ramen för någon av de särskilda ordningar som avses i 133 h, 133 o och 133 w § i mervärdesskattelagen. Enligt 1 mom. ska ett fel i en skattedeklaration rättas i en skattedeklaration som lämnas för någon av de följande skatteperioderna. Följaktligen deklarerar skatt som har betalats till ett för stort eller för litet belopp i skattedeklarationen för en senare skatteperiod.

Det föreslås att 1 mom. ändras så att det motsvarar den enhetliga tolkningen inom EU, enligt vilken ett fel i en skattedeklaration som lämnas inom ramen för de särskilda ordningarna för mervärdesskatt även kan rättas i en skattedeklaration som lämnas för en tidigare skatteperiod, om den deklARATIONEN lämnas sent och först efter att skattedeklarationen för den skatteperiod som ska rättas har lämnats. Ändringen gäller alltså situationer där en skattskyldig inte har lämnat in skattedeklarationen för en tidigare skatteperiod och där den skattskyldige i samband med lämnandet av denna skattedeklaration har behov av att rätta skattedeklarationer som har lämnats för senare skatteperioder. Som exempel: en skattskyldig har inte lämnat en Q1-deklaration före förfallodagen. Den skattskyldige lämnar Q2-deklarationen inom utsatt tid. Efter detta lämnar den skattskyldige Q1-deklarationen och meddelar i den även uppgifter om rättelse av Q2-skatteperioden.

161 §. Paragrafen innehåller bestämmelser om etableringsanmälan. Det föreslås ett nytt 4 mom. i paragrafen, i vilket det tas in ett informativt konstaterande att bestämmelser om påföljd för försummelse av anmälningsskyldigheten enligt paragrafen finns i 39 § i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ.

162 §. Paragrafen innehåller bestämmelser om sammandragsdeklaration. Den felaktiga hänvisning som finns i paragrafen rättas till. Den hänvisning till 63 g § som finns i paragrafens 1 mom. 3 punkt ändras så att den gäller 63 h §.

209 b §. Paragrafen innehåller bestämmelser om skyldigheten att ge köparen en faktura. Det föreslås ett nytt 6 mom. i paragrafen, i vilket det tas in ett informativt konstaterande att bestämmelser om påföljd för försummelse av skyldigheten att ge faktura finns i 39 § i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ.

209 e §. Paragrafen innehåller krav på vad som ska anges i en faktura. Det föreslås ett nytt 7 mom. i paragrafen, i vilket det tas in ett informativt konstaterande att bestämmelser om påföljd för försummelse av skyldigheten att ange uppgifter i fakturor finns i 39 § i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ.

209 o §. I paragrafen föreskrivs det om var fakturor ska förvaras. Enligt 1 mom. ska sådana fakturor som avses i 209 n § förvaras i Finland. Enligt 2 mom. kan fakturorna dock förvaras i en annan medlemsstat, om lagringen har skett elektroniskt så att en fullständig datorförbindelse i realtid till uppgifterna är säkerställd, eller om näringsidkaren är utlänning och saknar fast driftställe i Finland. Enligt 3 mom. får fakturor på de villkor som föreskrivs i 2 kap. 9 § 1 och 2 mom. i bokföringslagen dock förvaras på något annat ställe än vad som anges i 1 och 2 mom. Det som föreskrivs i 3 mom. gäller i tillämpliga delar även andra än dem som är bokföringskyldiga enligt bokföringslagen.

Det föreslås att paragrafen ändras så att sådana fakturor som avses i 209 n § i mervärdesskattelagen ska förvaras omsorgsfullt så att skattemyndigheterna utan ogrundat dröjsmål kan granska

dem i Finland. Fakturor som lagras elektroniskt utomlands ska dessutom vara fullständigt tillgängliga i realtid genom en datorförbindelse.

Bedömningen av dröjsmål görs från fall till fall. Vid bedömningen kan man beakta exempelvis det att material som hör till den pågående räkenskapsperioden ofta är åtkomligt i realtid eller nästan i realtid, medan åtkomsten till material som har arkiverats i form av handlingar i pappersform kan ta några dagar.

De föreslagna bestämmelserna överensstämmer med artikel 245 i mervärdesskattedirektivet.

Eftersom 209 p § innehåller en hänvisning till 209 o § gäller ändringen även andra verifikationer som bokföringen av de affärshändelser som påverkar beloppet av den skatt som ska betalas eller dras av baserar sig på, verifikationer och uppgifter med hjälp av vilka näringsidkaren uppfyller skyldigheten enligt 209 g § 1 mom. att säkerställa att en fakturas ursprung är äkta och att innehållet i fakturan hålls oförändrat samt övrigt anteckningsmaterial, om den skattskyldige inte är bokföringsskyldig enligt bokföringslagen.

6.2 Lagen om undantag för landskapet Åland i fråga om mervärdesskatte- och accislagstiftningen

6 b §. I paragrafen föreskrivs det om när el, gas samt värme och kyla har sålts i landskapet Åland. Det föreslås att formuleringarna i 1 och 2 mom. ändras så att uttrycket Europeiska unionen ersätts med uttrycket gemenskapen, som definieras i 1 a § 2 mom. i mervärdesskattelagen. Ändringen motsvarar de ändringar som föreslås i 63 e § 1 och 2 mom. i mervärdesskattelagen.

6.3 Lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ

24 §. Skattegranskning. I paragrafen föreskrivs det om den skattskyldiges skyldighet att för granskning visa upp sin bokföring och annat material som hör till verksamheten. Enligt 1 mom. ska den skattskyldige på uppmaning av Skatteförvaltningen för granskning i Finland visa upp sin bokföring och sina anteckningar samt allt det material och all den egendom som hör till verksamheten och annat material och annan egendom som kan behövas för den skattskyldiges beskattning eller vid behandlingen av ändringssökande som gäller den skattskyldiges beskattning. I 2 mom. föreskrivs det att, trots bestämmelserna i 1 mom., räcker det i fråga om verifikationer och annat material som gäller mervärdesskatt och som lagras elektroniskt utomlands i enlighet med 209 n–209 q § i mervärdesskattelagen att uppgifterna är fullständigt tillgängliga i realtid genom en datorförbindelse och att en utskrift kan fås av dem i läsbar form. På uppmaning av en myndighet ska en kopia av den tekniska upptagningen dessutom framställas för den person som utför granskningen, om detta behövs för att genomföra granskningen.

Enligt lagförslaget föreslås det att 209 o § i mervärdesskattelagen ändras i överensstämmelse med ändringen av bokföringslagen så att det är tillåtet att förvara verifikationer utomlands. Enligt 209 o § i mervärdesskattelagen krävs det endast att verifikationerna förvaras omsorgsfullt så att skattemyndigheterna utan ogrundat dröjsmål kan granska dem i Finland och att verifikationer som lagras elektroniskt utomlands är fullständigt tillgängliga i realtid genom en datorförbindelse. Av denna anledning slopas den hänvisning till mervärdesskattelagens 209 n–209 q § som finns i 2 mom. som onödig. Dessutom ändras formuleringen i momentet.

26 §. Den skattskyldiges bokföring. I paragrafen föreskrivs det att den skattskyldige ska lägga upp bokföringen för beskattningen och att en betalare är skyldig att ha lönebokföring. Det föreslås ett nytt 5 mom. i paragrafen, i vilket det tas in en informativ hänvisning till 39 § om försummelseavgift.

I lagförslaget föreslås det att 39 § 1 mom. 4 punkten ändras så att det i punkten hänvisas till både den bokföringsskyldighet som föreskrivs i 26 § och till den bokföringsskyldighet som föreskrivs i en förordning som har utfärdats med stöd av paragrafens 4 mom.

27 §. Anteckningsskyldighet. I paragrafen föreskrivs det om anteckningsskyldighet för sådana skattskyldiga som inte är bokföringsskyldiga. Det föreslås ett nytt 5 mom. i paragrafen, i vilket det tas in en informativ hänvisning till 39 § om försummelseavgift.

I lagförslaget föreslås det att 39 § 1 mom. 4 punkten ändras så att det i punkten hänvisas till både den anteckningsskyldighet som föreskrivs i 27 § och till den anteckningsskyldighet som föreskrivs i beslut som har meddelats med stöd av paragrafens 4 mom.

39 §. Försummelseavgift. I paragrafen föreskrivs det om avgift för försummelse av skatter som ska betalas på eget initiativ. Enligt 1 mom. ålägger Skatteförvaltningen den skattskyldige, eller i vissa situationer den uppgifts- eller anmälningsskyldige, att betala högst 5 000 euro i försummelseavgift, om denne trots Skatteförvaltningens uppmaning underlåter att fullgöra de skyldigheter som anges i 1 mom.

I 1 punkten hänvisas det till den anmälningsskyldighet för välfärdsområden och kommuner som föreskrivs i 130 och 130 a § i mervärdesskattelagen. De felaktiga hänvisningar som finns i punkten rättas till. Det föreslås att det i punkten hänvisas till mervärdesskattelagens 130 § 3 mom., i stället för till paragrafens 4 mom., samt till 130 a § 6 mom., i stället för till paragrafens 5 mom. Ändringarna beror på de ändringar av 130 och 130 a § som har gjorts genom en lag om ändring av mervärdesskattelagen (623/2021) och som träder i kraft den 1 januari 2023.

I 2 punkten hänvisas det till den anmälningsskyldighet rörande registrering som föreskrivs i 133 f, 133 m och 134 a § samt 161 § 1 och 2 mom. i mervärdesskattelagen, 31 § i lagen om förskottsuppbörd och 31 § i punktskattelagen. Det föreslås att punkten ändras så att det i stället för att hänvisas till 133 f § hänvisas till endast paragrafens 1 mom., och att det i stället för att hänvisas till 133 m § hänvisas till endast paragrafens 1 mom., eftersom det i bägge paragrafernas 2 mom. föreskrivs om de bestämmelser som ska följas i andra medlemsstater. I stället för till 134 a § i mervärdesskattelagen hänvisas det i punkten till den anmälningsskyldighet som föreskrivs i den paragrafens 1 mom. och i beslut av Skatteförvaltningen som har meddelats med stöd av den paragrafens 2 mom. Genom ändringarna preciseras det faktiska området för det beteende som sanktioneras genom försummelseavgifter. Vidare fogas det till punkten en hänvisning till 133 t § 1 mom. i mervärdesskattelagen, där det föreskrivs om anmälningsskyldighet rörande registrering vad gäller den särskilda ordningen för distansförsäljning av varor som importerats.

I 4 punkten hänvisas det till den bokföringsskyldighet och anteckningsskyldighet rörande beskattningen som föreskrivs i 134 e § i mervärdesskattelagen och i 26 och 27 § i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ. Punkten ändras i fråga om tre hänvisningar. I punkten hänvisas det, i stället för till bokföringsskyldighet enligt 134 e § i mervärdesskattelagen, till bokföringsskyldighet enligt 1 mom. i den paragrafen, till den skyldighet att lämna uppgifter som föreskrivs i den paragrafens 2 mom. och i beslut som meddelats med stöd av det momentet samt till den bevaringsskyldighet som föreskrivs i den paragrafens 3 mom. I punkten hänvisas det till den bokföringsskyldighet som föreskrivs i 26 § samt till den bokföringsskyldighet som föreskrivs i en förordning som har utfärdats med stöd av den paragrafens 4 mom. I punkten hänvisas det till den anteckningsskyldighet som föreskrivs i 27 § samt till den anteckningsskyldighet som föreskrivs i beslut som har meddelats med stöd av den paragrafens 4 mom. Genom ändringarna preciseras det faktiska området för det beteende som sanktioneras genom försummelseavgifter.

Den hänvisning till 209 f § i mervärdesskattelagen som finns i momentets 5 punkt slopas eftersom det i den paragrafen endast föreskrivs om lindringar av de krav på vad som ska anges i en faktura som ställs i 209 e § i mervärdesskattelagen.

6.4 Lagen om förskottsuppbörd

31 §. Arbetsgivarregister och anmälningar för registrering. I 2 mom. föreskrivs det om anmälningsskyldighet för arbetsgivare som regelbundet betalar lön. Det föreslås att momentet ändras så att det tas in en informativ hänvisning till 39 § om försummelseavgift i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ.

35 §. Verifikation till betalningsmottagaren. I paragrafen föreskrivs det om betalarens skyldighet att ge betalningsmottagaren en verifikation. Det föreslås ett nytt 2 mom. i paragrafen, i vilket det tas in en informativ hänvisning till 39 § om försummelseavgift i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ.

7 Ikraftträdande

Det föreslås att lagarna träder i kraft så snart som möjligt.

När det gäller 130 a § 6 mom. i lagen om ändring av mervärdesskattelagen och 39 § 1 mom. 1 punkten i lagen om ändring av lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ föreslås det emellertid att bestämmelserna ska träda i kraft den 1 januari 2023. På sådana försummelser enligt 39 § i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ som har inträffat före lagens ikraftträdande tillämpas de bestämmelser som gällde vid ikraftträdandet av denna lag om ändring av lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ.

När det gäller 134 q § 1 mom. i lagen om ändring av mervärdesskattelagen föreslås det att bestämmelsen ska träda i kraft den 1 juli 2023. Momentet i fråga ska tillämpas på rättelse av skatt som ska deklarerats för en skatteperiod som börjar den dag lagen träder i kraft eller därefter. På rättelse av skatt som ska deklarerats för en skatteperiod som har börjat före ikraftträdandet av lagen tillämpas de bestämmelser som gällde vid lagens ikraftträdande.

8 Förhållande till grundlagen samt lagstiftningsordning

Grundlagsutskottets tolkning har av hävd varit att avgifter av typen försummelseavgift, med avseende på 81 § i grundlagen, varken är skatter eller avgifter, utan administrativa påföljder med sanktionskaraktär för en lagstridig gärning (t.ex. GrUU 21/2020 rd, s. 2). I sak jämställer grundlagsutskottet en ekonomisk påföljd av straffkaraktär med en straffrättslig påföljd (t.ex. GrUU 9/2018 rd, s. 2–3).

Utifrån 2 § 3 mom. i grundlagen ska de allmänna grunderna för administrativa påföljder bestämmas i lag, eftersom det innebär utövning av offentlig makt att påföra en sådan typ av avgift (t.ex. GrUU 21/2020 rd, s. 2). Utskottet har också ansett att det är fråga om betydande utövning av offentlig makt (t.ex. GrUU 21/2020 rd, s. 2). Därför ska det lagstiftas exakt och tydligt om grunderna för betalningsskyldigheten och avgiftens storlek samt om den betalningsskyldiges rättsskydd och grunderna för att verkställa lagen (t.ex. GrUU 9/2018 rd, s. 2). Även om kravet på exakthet enligt den straffrättsliga legalitetsprincipen i grundlagens 8 § inte direkt gäller administrativa påföljder kan det allmänna kravet på exakthet i regleringen ändå inte förbigås i ett sammanhang som här (t.ex. GrUU 9/2018 rd, s. 3). I sin praxis har utskottet låtit sin praxis i

fråga om blankettstraffbestämmelser (GrUB 25/1994 rd, s. 8/II) även gälla bestämmelserna om administrativa påföljder (GrUU 10/2016 rd, s. 8).

Vad gäller blankettbestämmelserna har grundlagsutskottet understrukit att målet bör vara att de kedjor av bemyndiganden som bestämmelserna kräver är exakt angivna och att de materiella bestämmelser som utgör ett villkor för straffbarhet avfattas med den exakthet som krävs av straffbestämmelser och att det av det normkomplex som bestämmelserna ingår i framgår att brott mot dem är straffbart. Också i den bestämmelse som inbegriper själva kriminaliseringen bör det finnas en saklig beskrivning av den gärning som avses bli kriminaliserad (GrUB 25/1994 rd, s. 8/II, även t.ex. GrUU 53/2018 rd, s. 3). Grundlagsutskottet konstaterar i det utlåtande som det gav i anslutning till reformen av förfarandena för punktbeskattning och bilbeskattning (GrUU 21/2020 rd) att det i de föreslagna bestämmelserna i de flesta fall i samband med de materiella bestämmelserna på behörigt sätt hade angetts att en överträdelse av bestämmelsen kan leda till en administrativ påföljdsavgift, men att det i vissa paragrafer i punktskattelagen saknades sådana hänvisningar. Enligt utskottet var det nödvändigt att komplettera bestämmelserna i dessa paragrafer med hänvisningar till 39 § i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ.

En hänvisning till påföljder för försummelse enligt 39 § i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ fogas till de bestämmelser i mervärdesskattelagen, lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ och lagen om förskottsuppbörd som gäller sådana skyldigheter som redan nu omfattas av bestämmelsen. Dessutom föreslås det att 39 § 1 mom. 2 och 4 punkten i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ preciseras till den del de hänvisar till sådana lagbestämmelser som definierar området för sådant beteende som ska sanktioneras och som innehåller ett bemyndigande att utfärda närmare bestämmelser genom förordning eller föreskrifter. Dessa punkter preciseras även på annat sätt. Genom dessa förslag förbättras bestämmelsernas exakthet och noggrannhet på det sätt som beskrivs ovan och som grundlagsutskottet avser.

Med stöd av vad som anförts ovan kan lagförslagen behandlas i vanlig lagstiftningsordning.

Kläm

Med stöd av vad som anförts ovan föreläggs riksdagen följande lagförslag:

1.

Lag

om ändring av mervärdesskattelagen

I enlighet med riksdagens beslut

ändras i mervärdesskattelagen (1501/1993) 13 a § 2 mom. 2 punkten, 19 a § 4 mom. 6 punkten, 26 e §, 63 e § 1 och 2 mom., 69 h § 2 mom. 10 punkten, 70 § 3 mom., 72 b § 6 mom., 73 f §, 94 § 1 mom. 23 punkten, 129 b § 2 mom., 130 § 3 mom., 130 a § 6 mom., 133 f § 1 mom., 133 m § 1 mom., 133 t § 1 mom., 134 q § 1 mom., 162 § 1 mom. 3 punkten och 209 o §,

sådana de lyder, 13 a § 2 mom. 2 punkten i lag 646/2014, 19 a § 4 mom. 6 punkten, 72 b § 6 mom., 133 m § 1 mom., 133 t § 1 mom. och 134 q § 1 mom. i lag 387/2021, 26 e §, 69 h § 2 mom. 10 punkten, 70 § 3 mom. och 129 b § 2 mom. i lag 1392/2010, 63 e § 1 och 2 mom. samt 162 § 1 mom. 3 punkten i lag 1113/2019, 73 f § i lag 416/2018, 94 § 1 mom. 23 punkten i lag 417/2022, 130 § 3 mom. i lag 857/2021, 130 a § 6 mom. i lag 623/2021, 133 f § 1 mom. i lag 505/2014 samt 209 o § i lag 399/2012, samt

fogas till 134 a §, sådan den lyder i lag 505/2014, ett nytt 3 mom., till 134 e §, sådan den lyder i lagarna 505/2014 och 387/2021, ett nytt 4 mom., till 161 §, sådan den lyder i lagarna 250/2001 och 784/2020, ett nytt 4 mom., till 209 b §, sådan den lyder i lagarna 399/2012, 1064/2016, 387/2021, 623/2021, 1369/2021 och 1113/2021, ett nytt 6 mom. och till 209 e §, sådan den lyder i lagarna 399/2012, 507/2014 och 387/2021, ett nytt 7 mom. som följer:

13 a §

Till en skattskyldighetsgrupp kan endast höras

2) ett holdingföretag som avses i 1 kap. 15 § i kreditinstitutslagen (610/2014) eller 1 kap 20 § i lagen om investeringstjänster (747/2012) eller en försäkringsholdingsammanslutning som avses i 1 kap. 8 § i försäkringsbolagslagen (521/2008) eller 1 kap. 6 b § i lagen om försäkringsföreningar (1250/1987),

19 a §

Det är fråga om distansförsäljning om

6) det inte är fråga om försäljning av el, försäljning av gas som levereras genom ett naturgasnät som finns inom gemenskapens territorium eller genom ett nät som är anslutet till ett sådant naturgasnät eller försäljning av värme och kyla som levereras genom ett nät för värme och kyla.

26 e §

Med punktskattepliktiga (accispliktiga) varor avses i denna lag sådana varor som nämns i 3 § i lagen om accis på alkohol och alkoholdrycker (1471/1994), 2 § 1 mom. i lagen om tobaksaccis (1470/1994), 2 § 1 mom. i lagen om punktskatt på flytande bränslen (1472/1994) och 2 § 2 punkten a och c underpunkten i lagen om punktskatt på elström och vissa bränslen (1260/1996), med undantag för sådan gas som levereras genom ett naturgasnät som finns inom gemenskapens territorium eller genom ett nät som är anslutet till ett sådant naturgasnät.

63 e §

Då el, sådan gas som levereras genom ett naturgasnät som finns inom gemenskapens territorium eller genom ett nät som är anslutet till ett sådant naturgasnät samt värme och kyla som levereras genom ett nät för värme och kyla säljs till en skattskyldig återförsäljare, har den sålts i Finland om den skattskyldiga återförsäljaren här har ett fast driftställe till vilket varorna överläts. Om varorna inte överläts till ett fast driftställe i Finland eller till ett fast driftställe någon annanstans, anses de ha sålts i Finland om den skattskyldiga återförsäljaren har etablerat sätet för sin ekonomiska verksamhet här i landet.

Då el, sådan gas som levereras genom ett naturgasnät som finns inom gemenskapens territorium eller genom ett nät som är anslutet till ett sådant naturgasnät samt värme och kyla som levereras genom ett nät för värme och kyla inte säljs till en skattskyldig återförsäljare, anses den ha sålts i Finland om köparen de facto konsumerar den här. Om köparen de facto inte konsumerar varorna eller en del av dem, anses de icke-konsumerade varorna ha konsumerats i Finland, om köparen här har ett fast driftställe till vilket varorna överläts. Om varorna inte överläts till ett fast driftställe i Finland eller till ett fast driftställe någon annanstans, anses köparen ha konsumerat varorna i Finland om köparen har etablerat sätet för sin ekonomiska verksamhet här i landet.

69 h §

Tjänster som avses i 1 mom. är

10) tillhandahållande av tillträde till sådana naturgasnät som finns inom gemenskapens territorium eller till nät som är anslutna till sådana naturgasnät, till elnät eller till nät för värme och kyla, överföring och distribution av el, gas, värme och kyla genom sådana nät samt andra tjänster som direkt hänför sig till dessa funktioner.

70 §

Paragrafens 1 mom. tillämpas inte på försäljning av el, sådan gas som levereras genom ett naturgasnät som finns inom gemenskapens territorium eller genom ett nät som är anslutet till ett sådant naturgasnät, eller värme och kyla som levereras genom ett nät för värme och kyla.

72 b §

Försäljning av en vara betraktas inte som gemenskapsintern försäljning, om det förfarande som avses i 79 a § har tillämpats på försäljningen eller om det är fråga om försäljning av el, försäljning av gas som levereras genom ett naturgasnät som finns inom gemenskapens territorium eller genom ett nät som är anslutet till ett sådant naturgasnät eller försäljning av värme och kyla som levereras genom ett nät för värme och kyla.

73 f §

När som vederlag eller partiellt vederlag för försäljning av varor eller tjänster används en sådan i 18 e § avsedd flerfunktionsvouchertilläggs som den skattskyldige tidigare har sålt till en näringsidkare som säljer vouchrar för egen räkning, är skattegrunden för försäljningen av varor eller tjänster till denna del det vederlag som köparen av varorna eller tjänsterna eller en tredje man på köparens vägnar har betalat för vouchern utan skattens andel. Om detta vederlag inte är känt, är skattegrunden till denna del det penningvärde utan skattens andel som anges på

vouchern eller i tillhörande dokumentation. Om vouchern används endast delvis, är skattegrunden den relativa andelen av det pris som köparen betalat eller av voucherns penningvärde. Det som i 1 mom. förskrivs om flerfunktionsvouchrar tillämpas också på i 18 e § avsedda enfunktionsvouchrar på vilka den första meningen i 18 f § 3 mom. inte ska tillämpas enligt momentets andra mening.

94 §

Skattefri är import av följande varor:

23) varor som importeras av sådana internationella organisationer som avses i 129 b § samt av deras personal, under de förutsättningar och med de begränsningar som har fastställts i avtalet om grundande av organisationen eller i värdlandsöverenskommelsen och under förutsättning att grunden för den skatt som ska betalas på importen ökad med mervärdesskattens andel är minst 170 euro eller ett annat belopp som har fastställts i avtalet om grundande av organisationen eller i värdlandsöverenskommelsen; utrikesministeriet fastställer om sökanden har rätt till skattefrihet på grundval av avtalet om grundande av organisationen eller värdlandsöverenskommelsen, sökandens ställning eller varans användningsändamål,

129 b §

Förutsättningen för återbäring enligt 1 mom. är att varans eller tjänstens skattebelagda inköpspris är minst 170 euro eller ett annat belopp som har fastställts i avtalet om grundande av organisationen eller i värdlandsöverenskommelsen. På återbäring tillämpas även i övrigt de begränsningar och villkor som har fastställts i avtalet om grundande av organisationen eller i värdlandsöverenskommelsen.

130 §

Den som har rätt till återbäring ska meddela Skatteförvaltningen den sammanlagda skatt som ska återbäras för kalenderåret enligt 1 mom. Meddelandet ska lämnas senast före utgången av den andra månaden efter kalenderårets slut till den del uppgifterna inte har uppgetts tidigare. Från det belopp som uppges får avdrag göras för den skatt som under kalenderåret ska betalas med stöd av 6 § 3 mom. Bestämmelser om påföljd för försummelse av anmälningsskyldigheten finns i 39 § i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ.

130 a §

Den som har rätt till återbäring ska meddela Skatteförvaltningen den sammanlagda kalkylerade skatt som ska återbäras för kalenderåret enligt 1–3 mom. Meddelandet ska lämnas senast före utgången av den andra månaden efter kalenderårets slut till den del uppgifterna inte har uppgetts tidigare. Bestämmelser om påföljd för försummelse av anmälningsskyldigheten finns i 39 § i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ.

133 f

En skattskyldig som inte är etablerad inom gemenskapen och som väljer Finland som identifieringsmedlemsstat ska på elektronisk väg till Skatteförvaltningen göra anmälan om att verksamhet som avses i 133 d § inleds. Bestämmelser om påföljd för försummelse av den anmälningsskyldighet som föreskrivs i detta moment och i beslut som meddelats med stöd av 134 a § 2 mom. finns i 39 § i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ.

133 m §

En skattskyldig vars identifieringsmedlemsstat är Finland ska elektroniskt göra en anmälan till Skatteförvaltningen om inledande av verksamhet som avses i 133 k §. Bestämmelser om påföljd för försummelse av den anmälningsskyldighet som föreskrivs i detta moment och i beslut som meddelats med stöd av 134 a § 2 mom. finns i 39 § i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ.

133 t §

En skattskyldig eller förmedlare vars identifieringsmedlemsstat är Finland ska på elektronisk väg göra en anmälan till Skatteförvaltningen om att verksamhet enligt 133 r § inleds. Bestämmelser om påföljd för försummelse av den anmälningsskyldighet som föreskrivs i detta moment och i beslut som meddelats med stöd av 134 a § 2 mom. finns i 39 § i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ.

134 a §

Bestämmelser om påföljd för försummelse av den anmälningsskyldighet som föreskrivs i 1 mom. och i beslut som meddelats med stöd av 2 mom. finns i 39 § i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ.

134 e §

Bestämmelser om påföljd för försummelse av bokförings- och förvaringsskyldigheten enligt 1 och 3 mom. samt av den anmälningsskyldighet som föreskrivs i 2 mom. och i beslut som meddelats med stöd av det finns i 39 § i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ.

134 q §

En skattskyldig vars identifieringsmedlemsstat är Finland ska rätta ett fel i en skattedeklaration som lämnas inom ramen för någon av de särskilda ordningar som avses i 133 h, 133 o och 133 w § i en skattedeklaration som lämnas senare. I deklarationen ska beloppet av den mervärdesskatt som deklarerats till ett för stort eller för litet belopp specificeras för varje konsumtionsmedlemsstat och skatteperiod som felet gäller, och konsumtionsmedlemsstaten och skatteperioden ska anmälas. Felet ska rättas inom tre år efter det att skattedeklarationen enligt de nämnda paragraferna ska lämnas in.

161 §

Bestämmelser om påföljd för försummelse av anmälningsskyldigheten enligt 1 och 2 mom. finns i 39 § i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ.

162 §

Den skattskyldige ska för varje kalendermånad lämna en sammandragsdeklaration

3) över sådan vidareförsäljning av varor som sker i den stat där transporten upphör, om de gemenskapsinterna varuförvärv som den skattskyldige har gjort, med stöd av 63 h § anses ha blivit beskattade i den stat där transporten upphörde,

209 b §

Bestämmelser om påföljd för försummelse av skyldigheten att ge faktura enligt denna paragraf finns i 39 § i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ.

209 e §

Bestämmelser om påföljd för försummelse av skyldigheten att ange uppgifter i fakturor enligt denna paragraf finns i 39 § i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ.

209 o §

Fakturor som avses i 209 n § ska förvaras omsorgsfullt så att skattemyndigheterna utan ogrundat dröjsmål kan granska dem i Finland och fakturor som lagras elektroniskt utomlands ska dessutom vara fullständigt tillgängliga i realtid genom en datorförbindelse.

Denna lag träder i kraft den 20 . Lagens 130 a § 6 mom. träder i kraft först den 1 januari 2023. Lagens 134 q § 1 mom. träder i kraft först den 1 juli 2023.

Bestämmelserna i 134 q § 1 mom. i denna lag tillämpas på rättelse av skatt som ska deklarerars för en skatteperiod som börjar den dag lagen träder i kraft eller därefter. På rättelse av skatt som ska deklarerars för en skatteperiod som har börjat före ikraftträdandet av denna lag tillämpas 134 q § 1 mom. i den lydelse det hade vid ikraftträdandet.

2.

Lag

om ändring av 6 b § i lagen om undantag för landskapet Åland i fråga om mervärdesskatte- och accislagstiftningen

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i lagen om undantag för landskapet Åland i fråga om mervärdesskatte- och accislagstiftningen (1266/1996) 6 b § 1 och 2 mom., sådana de lyder i lag 388/2021, som följer:

6 b §

Då el, sådan gas som levereras genom ett naturgasnät som finns inom gemenskapens territorium eller genom ett nät som är anslutet till ett sådant naturgasnät samt värme och kyla som levereras genom ett nät för värme och kyla säljs till en skattskyldig återförsäljare, anses den ha sålts i landskapet Åland om den skattskyldiga återförsäljaren har ett fast driftställe i landskapet till vilket varorna levereras. Om varorna i fråga inte levereras till ett fast driftställe i landskapet Åland eller till ett fast driftställe någon annanstans, anses de ha sålts i landskapet om den skattskyldiga återförsäljaren har etablerat sätet för sin ekonomiska verksamhet i landskapet.

Då el, sådan gas som levereras genom ett naturgasnät som finns inom gemenskapens territorium eller genom ett nät som är anslutet till ett sådant naturgasnät samt värme och kyla som levereras genom ett nät för värme och kyla inte säljs till en skattskyldig återförsäljare, anses den ha sålts i landskapet Åland om köparen de facto konsumerar den i landskapet. Om köparen de facto inte konsumerar varorna i fråga eller en del av dem, anses de icke-konsumerade varorna ha konsumerats i landskapet Åland, om köparen har ett fast driftställe i landskapet till vilket varorna i fråga levereras. Om varorna i fråga inte levereras till ett fast driftställe i landskapet Åland eller till ett fast driftställe någon annanstans, anses köparen ha konsumerat varorna i landskapet om köparen har etablerat sätet för sin ekonomiska verksamhet i landskapet.

Denna lag träder i kraft den 20 . _____

3.

Lag

om ändring av lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ (768/2016) 24 § 2 mom. och 39 § 1 mom. 1, 2, 4 och 5 punkten, av dem 39 § 1 mom. 1, 2, 4 och 5 punkten, sådana de lyder i lag 783/2020, samt *fogas* till 26 § ett nytt 5 mom. och till 27 § ett nytt 5 mom. som följer:

24 §

Skattegranskning

Trots bestämmelserna i 1 mom. ska uppgifter om verifikationer och annat material som gäller mervärdesskatt och som lagras elektroniskt utomlands vara fullständigt tillgängliga i realtid genom en datorförbindelse och en utskrift av dem kunna fås i läsbar form. På uppmaning av en myndighet ska en kopia av den tekniska upptagningen dessutom framställas för den person som utför granskningen, om detta behövs för att genomföra granskningen.

26 §

Den skattskyldiges bokföring

Bestämmelser om påföljd för försummelse av den bokföringsskyldighet som föreskrivs i denna paragraf och i en förordning som utfärdats med stöd av 4 mom. finns i 39 §.

27 §

Anteckningsskyldighet

Bestämmelser om påföljd för försummelse av den anteckningsskyldighet som föreskrivs i denna paragraf och i beslut som meddelats med stöd av 4 mom. finns i 39 §.

39 §

Försummelseavgift

Skatteförvaltningen ålägger den skattskyldige, eller i en situation som avses i 7 eller 8 punkten, den uppgifts- eller anmälningsskyldige att betala högst 5 000 euro i försummelseavgift, om denne trots Skatteförvaltningens uppmaning underlåter att fullgöra

1) den anmälningsskyldighet som föreskrivs i 130 § 3 mom. eller 130 a § 6 mom. i mervärdesskattelagen,

2) den anmälningsskyldighet rörande registrering som föreskrivs i 133 f § 1 mom., 133 m § 1 mom., 133 t § 1 mom. eller 134 a § 1 mom. och beslut som meddelats med stöd av 134 a § 2 mom. eller i 161 § 1 eller 2 mom. i mervärdesskattelagen eller i 31 § i lagen om förskottsuppbörd eller i 31 § i punktskattelagen,

4) den bokföringsskyldighet rörande beskattningen som föreskrivs i 134 e § 1 mom. i mervärdesskattelagen eller i 26 § i denna lag och i en förordning som utfärdats med stöd av 4 mom. i den paragrafen, den skyldighet att lämna uppgifter som föreskrivs i 134 e § 2 mom. i mervärdesskattelagen och i beslut som meddelats med stöd av det momentet, den bevaringsskyldighet som föreskrivs i 134 e § 3 mom. i mervärdesskattelagen eller den anteckningsskyldighet rörande beskattningen som föreskrivs i 27 § i denna lag och i beslut som meddelats med stöd av 4 mom. i den paragrafen,

5) den skyldighet att anteckna uppgifter i fakturor som föreskrivs i 209 e i mervärdesskattelagen eller i 20 a § i punktskattelagen,

Denna lag träder i kraft den 20 . Lagens 39 § 1 mom. 1 punkt träder dock i kraft den 1 januari 2023.

På försummelser som avses i 39 § och som inträffat före ikraftträdandet av denna lag tillämpas de bestämmelser som gällde vid ikraftträdandet.

4.

Lag

om ändring av 31 och 35 § i lagen om förskottsuppbörd

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i lagen om förskottsuppbörd (1118/1996) 31 § 2 mom.,
sådant det lyder i lag 251/2001, och
fogas till 35 §, sådan den lyder i lag 516/2010, ett nytt 2 mom. som följer:

31 §

Arbetsgivarregister och anmälningar för registrering

En arbetsgivare som regelbundet betalar lön ska innan lönebetalningen inleds göra en anmälan. Ändringar i uppgifterna ska också anmälas utan dröjsmål. Bestämmelser om etableringsanmälan samt om ändrings- och nedläggningsanmälan finns i företags- och organisationsdatalagen. Bestämmelser om påföljd för försummelse av anmälningsskyldigheten finns i 39 § i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ.

35 §

Verifikation till betalningsmottagaren

Bestämmelser om påföljd för försummelse av den skyldighet att ge en verifikation som föreskrivs i 1 mom. finns i 39 § i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ.

Denna lag träder i kraft den 20 .

Helsingfors den 20 oktober 2022

Statsminister

Sanna Marin

Finansminister Annika Saarikko

1.

Lag

om ändring av mervärdesskattelagen

I enlighet med riksdagens beslut

ändras i mervärdesskattelagen (1501/1993) 13 a § 2 mom. 2 punkten, 19 a § 4 mom. 6 punkten, 26 e §, 63 e § 1 och 2 mom., 69 h § 2 mom. 10 punkten, 70 § 3 mom., 72 b § 6 mom., 73 f §, 94 § 1 mom. 23 punkten, 129 b § 2 mom., 130 § 3 mom., 130 a § 6 mom., 133 f § 1 mom., 133 m § 1 mom., 133 t § 1 mom., 134 q § 1 mom., 162 § 1 mom. 3 punkten och 209 o §,

sådana de lyder, 13 a § 2 mom. 2 punkten i lag 646/2014, 19 a § 4 mom. 6 punkten, 72 b § 6 mom., 133 m § 1 mom., 133 t § 1 mom. och 134 q § 1 mom. i lag 387/2021, 26 e §, 69 h § 2 mom. 10 punkten, 70 § 3 mom. och 129 b § 2 mom. i lag 1392/2010, 63 e § 1 och 2 mom. samt 162 § 1 mom. 3 punkten i lag 1113/2019, 73 f § i lag 416/2018, 94 § 1 mom. 23 punkten i lag 417/2022, 130 § 3 mom. i lag 857/2021, 130 a § 6 mom. i lag 623/2021, 133 f § 1 mom. i lag 505/2014 samt 209 o § i lag 399/2012, samt

fogas till 134 a §, sådan den lyder i lag 505/2014, ett nytt 3 mom., till 134 e §, sådan den lyder i lagarna 505/2014 och 387/2021, ett nytt 4 mom., till 161 §, sådan den lyder i lagarna 250/2001 och 784/2020, ett nytt 4 mom., till 209 b §, sådan den lyder i lagarna 399/2012, 1064/2016, 387/2021, 623/2021, 1369/2021 och 1113/2021, ett nytt 6 mom. och till 209 e §, sådan den lyder i lagarna 399/2012, 507/2014 och 387/2021, ett nytt 7 mom. som följer:

Gällande lydelse

13 a §

Till en skattskyldighetsgrupp kan endast höra

2) ett holdingföretag som avses i 1 kap. 15 § i kreditinstitutslagen (610/2014) eller en försäkringskoncerns modersammanslutning som avses i 3 kap. 1 § 2 mom. i bokföringsförordningen

19 a §

Det är fråga om distansförsäljning om

6) det inte är fråga om försäljning av el, försäljning av gas som levereras genom ett naturgasnät som finns inom unionens territorium

Föreslagen lydelse

13 a §

Till en skattskyldighetsgrupp kan endast höra

2) ett holdingföretag som avses i 1 kap. 15 § i kreditinstitutslagen (610/2014) eller 1 kap 20 § i lagen om investeringstjänster (747/2012) eller en försäkringsholdingsammanslutning som avses i 1 kap. 8 § i försäkringsbolagslagen (521/2008) eller 1 kap. 6 b § i lagen om försäkringsföreningar (1250/1987),

19 a §

Det är fråga om distansförsäljning om

6) det inte är fråga om försäljning av el, försäljning av gas som levereras genom ett naturgasnät som finns inom gemenskapens territorium eller genom ett nät som är anslutet till ett

Gällande lydelse

eller genom ett nät som är anslutet till ett sådant naturgasnät eller försäljning av värme och kyla som levereras genom ett nät för värme och kyla.

Föreslagen lydelse

sådant naturgasnät eller försäljning av värme och kyla som levereras genom ett nät för värme och kyla.

26 e §

Med punktskattepliktiga (accispliktiga) varor avses i denna lag sådana varor som nämns i 3 § i lagen om accis på alkohol och alkoholdrycker (1471/1994), 2 § 1 mom. i lagen om tobaksaccis (1470/1994), 2 § 1 mom. i lagen om punktskatt på flytande bränslen (1472/1994) och 2 § 2 punkten a och c underpunkten i lagen om punktskatt på elström och vissa bränslen (1260/1996), med undantag för sådan gas som levereras genom ett naturgasnät som finns inom unionens territorium eller genom ett nät som är anslutet till ett sådant naturgasnät.

26 e §

Med punktskattepliktiga (accispliktiga) varor avses i denna lag sådana varor som nämns i 3 § i lagen om accis på alkohol och alkoholdrycker (1471/1994), 2 § 1 mom. i lagen om tobaksaccis (1470/1994), 2 § 1 mom. i lagen om punktskatt på flytande bränslen (1472/1994) och 2 § 2 punkten a och c underpunkten i lagen om punktskatt på elström och vissa bränslen (1260/1996), med undantag för sådan gas som levereras genom ett naturgasnät som finns inom *gemenskapens* territorium eller genom ett nät som är anslutet till ett sådant naturgasnät.

63 e §

Då el, sådan gas som levereras genom ett naturgasnät som finns inom unionens territorium eller genom ett nät som är anslutet till ett sådant naturgasnät samt värme och kyla som levereras genom ett nät för värme och kyla säljs till en skattskyldig återförsäljare, har den sålts i Finland om den skattskyldiga återförsäljaren här har ett fast driftställe till vilket varorna överläts. Om varorna inte överläts till ett fast driftställe i Finland eller till ett fast driftställe någon annanstans, anses de ha sålts i Finland om den skattskyldiga återförsäljaren har etablerat sätet för sin ekonomiska verksamhet här i landet.

Då el, sådan gas som levereras genom ett naturgasnät som finns inom unionens territorium eller genom ett nät som är anslutet till ett sådant naturgasnät samt värme och kyla som levereras genom ett nät för värme och kyla inte säljs till en skattskyldig återförsäljare, anses den ha sålts i Finland om köparen de facto konsumerar den här. Om köparen de facto inte konsumerar varorna eller en del av dem, anses de icke-konsumerade varorna ha konsumerats i Finland, om köparen här har ett fast driftställe till vilket varorna överläts. Om varorna inte överläts till ett fast driftställe i Finland el-

63 e §

Då el, sådan gas som levereras genom ett naturgasnät som finns inom *gemenskapens* territorium eller genom ett nät som är anslutet till ett sådant naturgasnät samt värme och kyla som levereras genom ett nät för värme och kyla säljs till en skattskyldig återförsäljare, har den sålts i Finland om den skattskyldiga återförsäljaren här har ett fast driftställe till vilket varorna överläts. Om varorna inte överläts till ett fast driftställe i Finland eller till ett fast driftställe någon annanstans, anses de ha sålts i Finland om den skattskyldiga återförsäljaren har etablerat sätet för sin ekonomiska verksamhet här i landet.

Då el, sådan gas som levereras genom ett naturgasnät som finns inom *gemenskapens* territorium eller genom ett nät som är anslutet till ett sådant naturgasnät samt värme och kyla som levereras genom ett nät för värme och kyla inte säljs till en skattskyldig återförsäljare, anses den ha sålts i Finland om köparen de facto konsumerar den här. Om köparen de facto inte konsumerar varorna eller en del av dem, anses de icke-konsumerade varorna ha konsumerats i Finland, om köparen här har ett fast driftställe till vilket varorna överläts. Om varorna inte överläts till ett fast driftställe i

Gällande lydelse

ler till ett fast driftställe någon annanstans, anses köparen ha konsumerat varorna i Finland om köparen har etablerat sätet för sin ekonomiska verksamhet här i landet.

69 h §

Tjänster som avses i 1 mom. är

10) tillhandahållande av tillträde till sådana naturgasnät som finns inom unionens territorium eller till nät som är anslutna till sådana naturgasnät, till elnät eller till nät för värme och kyla, överföring och distribution av el, gas, värme och kyla genom sådana nät samt andra tjänster som direkt hänför sig till dessa funktioner.

70 §

Paragrafens 1 mom. tillämpas inte på försäljning av el, sådan gas som levereras genom ett naturgasnät som finns inom unionens territorium eller genom ett nät som är anslutet till ett sådant naturgasnät, eller värme och kyla som levereras genom ett nät för värme och kyla.

72 b §

Försäljning av en vara betraktas inte som gemenskapsintern försäljning, om det förfarande som avses i 79 a § har tillämpats på försäljningen eller om det är fråga om försäljning av el, försäljning av gas som levereras genom ett naturgasnät som finns inom unionens territorium eller genom ett nät som är anslutet till ett sådant naturgasnät eller försäljning av värme och kyla som levereras genom ett nät för värme och kyla.

73 f §

När som vederlag eller partiellt vederlag för försäljning av varor eller tjänster används en sådan i 18 c § avsedd flerfunktionsvouchert som den skattskyldige tidigare har sålt till en näringsidkare som säljer vouchrar för egen räkning, är skattegrunden för försäljningen av

Föreslagen lydelse

Finland eller till ett fast driftställe någon annanstans, anses köparen ha konsumerat varorna i Finland om köparen har etablerat sätet för sin ekonomiska verksamhet här i landet.

69 h §

Tjänster som avses i 1 mom. är

10) tillhandahållande av tillträde till sådana naturgasnät som finns inom *gemenskapens* territorium eller till nät som är anslutna till sådana naturgasnät, till elnät eller till nät för värme och kyla, överföring och distribution av el, gas, värme och kyla genom sådana nät samt andra tjänster som direkt hänför sig till dessa funktioner.

70 §

Paragrafens 1 mom. tillämpas inte på försäljning av el, sådan gas som levereras genom ett naturgasnät som finns inom *gemenskapens* territorium eller genom ett nät som är anslutet till ett sådant naturgasnät, eller värme och kyla som levereras genom ett nät för värme och kyla.

72 b §

Försäljning av en vara betraktas inte som gemenskapsintern försäljning, om det förfarande som avses i 79 a § har tillämpats på försäljningen eller om det är fråga om försäljning av el, försäljning av gas som levereras genom ett naturgasnät som finns inom *gemenskapens* territorium eller genom ett nät som är anslutet till ett sådant naturgasnät eller försäljning av värme och kyla som levereras genom ett nät för värme och kyla.

73 f §

När som vederlag eller partiellt vederlag för försäljning av varor eller tjänster används en sådan i 18 e § avsedd flerfunktionsvouchert som den skattskyldige tidigare har sålt till en näringsidkare som säljer vouchrar för egen räkning, är skattegrunden för försäljningen av

Gällande lydelse

varor eller tjänster till denna del det vederlag som köparen av varorna eller tjänsterna eller en tredje man på köparens vägnar har betalat för vouchern utan skattens andel. Om detta vederlag inte är känt, är skattegrunden till denna del det penningvärde utan skattens andel som anges på vouchern eller i tillhörande dokumentation. Om vouchern används endast delvis, är skattegrunden den relativa andelen av det pris som köparen betalat eller av voucherns penningvärde.

Det som i 1 mom. förskrivs om flerfunktionsvouchrar tillämpas också på i 18 c § avsedda enfunktionsvouchrar på vilka den första meningen i 18 d § 3 mom. inte ska tillämpas enligt momentets andra mening.

94 §

Skattefri är import av följande varor

23) varor som importeras av sådana internationella organisationer som avses i 129 b § samt av deras personal, under de förutsättningar och med de begränsningar som har fastställts i avtalet om grundande av organisationen eller i värdlandsöverenskommelsen och under förutsättning att grunden för den skatt som ska betalas på importen ökad med mervärdesskattens andel är minst 170 euro; utrikesministeriet fastställer om sökanden har rätt till skattefrihet på grundval av avtalet om grundande av organisationen eller värdlandsöverenskommelsen, sökandens ställning eller varans användningsändamål,

129 b §

Förutsättningen för återbäring enligt 1 mom. är att varans eller tjänstens skattebelagda köpspris är minst 170 euro. På återbäring tillämpas även i övrigt de begränsningar och villkor som har fastställts i avtalet om grundande av organisationen eller i värdlandsöverenskommelsen.

Föreslagen lydelse

varor eller tjänster till denna del det vederlag som köparen av varorna eller tjänsterna eller en tredje man på köparens vägnar har betalat för vouchern utan skattens andel. Om detta vederlag inte är känt, är skattegrunden till denna del det penningvärde utan skattens andel som anges på vouchern eller i tillhörande dokumentation. Om vouchern används endast delvis, är skattegrunden den relativa andelen av det pris som köparen betalat eller av voucherns penningvärde.

Det som i 1 mom. förskrivs om flerfunktionsvouchrar tillämpas också på i 18 e § avsedda enfunktionsvouchrar på vilka den första meningen i 18 f § 3 mom. inte ska tillämpas enligt momentets andra mening.

94 §

Skattefri är import av följande varor:

23) varor som importeras av sådana internationella organisationer som avses i 129 b § samt av deras personal, under de förutsättningar och med de begränsningar som har fastställts i avtalet om grundande av organisationen eller i värdlandsöverenskommelsen och under förutsättning att grunden för den skatt som ska betalas på importen ökad med mervärdesskattens andel är minst 170 euro *eller ett annat belopp som har fastställts i avtalet om grundande av organisationen eller i värdlandsöverenskommelsen*; utrikesministeriet fastställer om sökanden har rätt till skattefrihet på grundval av avtalet om grundande av organisationen eller värdlandsöverenskommelsen, sökandens ställning eller varans användningsändamål,

129 b §

Förutsättningen för återbäring enligt 1 mom. är att varans eller tjänstens skattebelagda köpspris är minst 170 euro *eller ett annat belopp som har fastställts i avtalet om grundande av organisationen eller i värdlandsöverenskommelsen*. På återbäring tillämpas även i övrigt de begränsningar och villkor som

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

har fastställts i avtalet om grundande av organisationen eller i värdlandsöverenskommelsen.

130 §

130 §

Den som har rätt till återbäring ska meddela Skatteförvaltningen den sammanlagda skatt som ska återbäras för kalenderåret enligt 1 mom. Meddelandet ska lämnas senast före utgången av den andra månaden efter kalenderårets slut till den del uppgifterna inte har uppgetts tidigare. Från det belopp som uppges får avdrag göras för den skatt som under kalenderåret ska betalas med stöd av 6 § 3 mom.

Den som har rätt till återbäring ska meddela Skatteförvaltningen den sammanlagda skatt som ska återbäras för kalenderåret enligt 1 mom. Meddelandet ska lämnas senast före utgången av den andra månaden efter kalenderårets slut till den del uppgifterna inte har uppgetts tidigare. Från det belopp som uppges får avdrag göras för den skatt som under kalenderåret ska betalas med stöd av 6 § 3 mom. *Bestämmelser om påföljd för försummelse av anmälningsskyldigheten finns i 39 § i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ.*

130 a §

130 a §

Den som har rätt till återbäring ska meddela Skatteförvaltningen den sammanlagda kalkylerade skatt som ska återbäras för kalenderåret enligt 1–3 mom. Meddelandet ska lämnas senast före utgången av den andra månaden efter kalenderårets slut till den del uppgifterna inte har uppgetts tidigare.

Den som har rätt till återbäring ska meddela Skatteförvaltningen den sammanlagda kalkylerade skatt som ska återbäras för kalenderåret enligt 1–3 mom. Meddelandet ska lämnas senast före utgången av den andra månaden efter kalenderårets slut till den del uppgifterna inte har uppgetts tidigare. *Bestämmelser om påföljd för försummelse av anmälningsskyldigheten finns i 39 § i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ.*

133 f §

133 f §

En skattskyldig som inte är etablerad inom gemenskapen och som väljer Finland som identifieringsmedlemsstat ska på elektronisk väg till Skatteförvaltningen göra anmälan om att verksamhet som avses i 133 d § inleds.

En skattskyldig som inte är etablerad inom gemenskapen och som väljer Finland som identifieringsmedlemsstat ska på elektronisk väg till Skatteförvaltningen göra anmälan om att verksamhet som avses i 133 d § inleds. *Bestämmelser om påföljd för försummelse av den anmälningsskyldighet som föreskrivs i detta moment och i beslut som meddelats med stöd av 134 a § 2 mom. finns i 39 § i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ.*

Gällande lydelse

133 m §

En skattskyldig vars identifieringsmedlemsstat är Finland ska elektroniskt göra en anmälan till Skatteförvaltningen om inledande av verksamhet som avses i 133 k §.

Föreslagen lydelse

133 m §

En skattskyldig vars identifieringsmedlemsstat är Finland ska elektroniskt göra en anmälan till Skatteförvaltningen om inledande av verksamhet som avses i 133 k §. *Bestämmelser om påföljd för försummelse av den anmälningsskyldighet som föreskrivs i detta moment och i beslut som meddelats med stöd av 134 a § 2 mom. finns i 39 § i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ.*

133 t §

En skattskyldig eller förmedlare vars identifieringsmedlemsstat är Finland ska på elektronisk väg göra en anmälan till Skatteförvaltningen om att verksamhet enligt 133 r § inleds.

133 t §

En skattskyldig eller förmedlare vars identifieringsmedlemsstat är Finland ska på elektronisk väg göra en anmälan till Skatteförvaltningen om att verksamhet enligt 133 r § inleds. *Bestämmelser om påföljd för försummelse av den anmälningsskyldighet som föreskrivs i detta moment och i beslut som meddelats med stöd av 134 a § 2 mom. finns i 39 § i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ.*

134 a §

134 a §

Bestämmelser om påföljd för försummelse av den anmälningsskyldighet som föreskrivs i 1 mom. och i beslut som meddelats med stöd av 2 mom. finns i 39 § i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ.

134 e §

134 e §

Bestämmelser om påföljd för försummelse av bokförings- och förvaringskyldigheten enligt 1 och 3 mom. samt av den anmälningsskyldighet som föreskrivs i 2 mom. och i beslut som meddelats med stöd av det finns i 39 § i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ.

134 q §

En skattskyldig vars identifieringsmedlemsstat är Finland ska rätta ett fel i en skattedeklaration som lämnas inom ramen för någon av de särskilda ordningar som avses i 133 h, 133

134 q §

En skattskyldig vars identifieringsmedlemsstat är Finland ska rätta ett fel i en skattedeklaration som lämnas inom ramen för någon av de särskilda ordningar som avses i 133 h, 133

Gällande lydelse

o och 133 w § i en skattedeclaration som lämnas för någon av de följande skatteperioderna. I deklARATIONEN ska beloppet av den mervärdesskatt som deklarerats till ett för stort eller för litet belopp specificeras för varje konsumtionsmedlemsstat och skatteperiod som felet gäller, och konsumtionsmedlemsstaten och skatteperioden ska anmälas. Felet ska rättas inom tre år efter det att skattedeclarationen enligt de nämnda paragraferna ska lämnas in.

161 §

162 §

Den skattskyldige ska för varje kalendermånad lämna en sammandragsdeklARATION

3) över sådan vidareförsäljning av varor som sker i den stat där transporten upphör, om de gemenskapsinterna varuförvärv som den skattskyldige har gjort, med stöd av 63 g § anses ha blivit beskattade i den stat där transporten upphörde,

209 b §

209 e §

Föreslagen lydelse

o och 133 w § i en skattedeclaration som lämnas *senare*. I deklARATIONEN ska beloppet av den mervärdesskatt som deklarerats till ett för stort eller för litet belopp specificeras för varje konsumtionsmedlemsstat och skatteperiod som felet gäller, och konsumtionsmedlemsstaten och skatteperioden ska anmälas. Felet ska rättas inom tre år efter det att skattedeclarationen enligt de nämnda paragraferna ska lämnas in.

161 §

Bestämmelser om påföljd för försummelse av anmälningskyldigheten enligt 1 och 2 mom. finns i 39 § i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ.

162 §

Den skattskyldige ska för varje kalendermånad lämna en sammandragsdeklARATION

3) över sådan vidareförsäljning av varor som sker i den stat där transporten upphör, om de gemenskapsinterna varuförvärv som den skattskyldige har gjort, med stöd av 63 h § anses ha blivit beskattade i den stat där transporten upphörde,

209 b §

Bestämmelser om påföljd för försummelse av skyldigheten att ge faktura enligt denna paragraf finns i 39 § i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ.

209 e §

Bestämmelser om påföljd för försummelse av skyldigheten att ange uppgifter i fakturor enligt denna paragraf finns i 39 § i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ.

Gällande lydelse

209 o §

Fakturor som avses i 209 n § ska förvaras i Finland.

Fakturorna kan dock förvaras i en annan medlemsstat, om

1) lagringen har skett elektroniskt så att en fullständig datorförbindelse i realtid till uppgifterna är säkerställd, eller

2) näringsidkaren är utlänning och saknar fast driftställe i Finland.

På de villkor som föreskrivs i 2 kap. 9 § 1 och 2 mom. i bokföringslagen får fakturor dock förvaras på något annat ställe än vad som anges ovan i 1 och 2 mom. Vad som föreskrivs i detta moment gäller i tillämpliga delar även andra än dem som är bokföringsskyldiga enligt bokföringslagen.

Föreslagen lydelse

209 o §

Fakturor som avses i 209 n § ska förvaras omsorgsfullt så att skattemyndigheterna utan ogrundat dröjsmål kan granska dem i Finland och fakturor som lagras elektroniskt utomlands ska dessutom vara fullständigt tillgängliga i realtid genom en datorförbindelse.

Denna lag träder i kraft den 20 . Lagens 130 a § 6 mom. träder i kraft först den 1 januari 2023. Lagens 134 q § 1 mom. träder i kraft först den 1 juli 2023.

Bestämmelserna i 134 q § 1 mom. i denna lag tillämpas på rättelse av skatt som ska deklarerats för en skatteperiod som börjar den dag lagen träder i kraft eller därefter. På rättelse av skatt som ska deklarerats för en skatteperiod som har börjat före ikraftträdandet av denna lag tillämpas 134 q § 1 mom. i den lydelse det hade vid ikraftträdandet.

2.

Lag

om ändring av 6 b § i lagen om undantag för landskapet Åland i fråga om mervärdesskatte- och accislagstiftningen

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i lagen om undantag för landskapet Åland i fråga om mervärdesskatte- och accislagstiftningen (1266/1996) 6 b § 1 och 2 mom., sådana de lyder i lag 388/2021, som följer:

Gällande lydelse

6 b §

Då el, sådan gas som levereras genom ett naturgasnät som finns inom Europeiska unionens territorium eller genom ett nät som är anslutet till ett sådant naturgasnät samt värme och kyla som levereras genom ett nät för värme och kyla säljs till en skattskyldig återförsäljare, anses den ha sålts i landskapet Åland om den skattskyldiga återförsäljaren har ett fast driftställe i landskapet till vilket varorna levereras. Om varorna i fråga inte levereras till ett fast driftställe i landskapet Åland eller till ett fast driftställe någon annanstans, anses de ha sålts i landskapet om den skattskyldiga återförsäljaren har etablerat sätet för sin ekonomiska verksamhet i landskapet.

Då el, sådan gas som levereras genom ett naturgasnät som finns inom Europeiska unionens territorium eller genom ett nät som är anslutet till ett sådant naturgasnät samt värme och kyla som levereras genom ett nät för värme och kyla inte säljs till en skattskyldig återförsäljare, anses den ha sålts i landskapet Åland om köparen de facto konsumerar den i landskapet. Om köparen de facto inte konsumerar varorna i fråga eller en del av dem, anses de icke-konsumerade varorna ha konsumerats i landskapet Åland, om köparen har ett fast driftställe i landskapet till vilket varorna i fråga levereras. Om varorna i fråga inte levereras till ett fast driftställe i landskapet Åland eller till ett fast driftställe någon annanstans, anses köparen ha konsumerat varorna i landskapet om köparen har etablerat sätet för sin ekonomiska verksamhet i landskapet.

Föreslagen lydelse

6 b §

Då el, sådan gas som levereras genom ett naturgasnät som finns inom *gemenskapens* territorium eller genom ett nät som är anslutet till ett sådant naturgasnät samt värme och kyla som levereras genom ett nät för värme och kyla säljs till en skattskyldig återförsäljare, anses den ha sålts i landskapet Åland om den skattskyldiga återförsäljaren har ett fast driftställe i landskapet till vilket varorna levereras. Om varorna i fråga inte levereras till ett fast driftställe i landskapet Åland eller till ett fast driftställe någon annanstans, anses de ha sålts i landskapet om den skattskyldiga återförsäljaren har etablerat sätet för sin ekonomiska verksamhet i landskapet.

Då el, sådan gas som levereras genom ett naturgasnät som finns inom *gemenskapens* territorium eller genom ett nät som är anslutet till ett sådant naturgasnät samt värme och kyla som levereras genom ett nät för värme och kyla inte säljs till en skattskyldig återförsäljare, anses den ha sålts i landskapet Åland om köparen de facto konsumerar den i landskapet. Om köparen de facto inte konsumerar varorna i fråga eller en del av dem, anses de icke-konsumerade varorna ha konsumerats i landskapet Åland, om köparen har ett fast driftställe i landskapet till vilket varorna i fråga levereras. Om varorna i fråga inte levereras till ett fast driftställe i landskapet Åland eller till ett fast driftställe någon annanstans, anses köparen ha konsumerat varorna i landskapet om köparen har etablerat sätet för sin ekonomiska verksamhet i landskapet.

Denna lag träder i kraft den 20 .

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse _____

3.

Lag

om ändring av lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ (768/2016) 24 § 2 mom. och 39 § 1 mom. 1, 2, 4 och 5 punkten, av dem 39 § 1 mom. 1, 2, 4 och 5 punkten, sådana de lyder i lag 783/2020, samt *fogas* till 26 § ett nytt 5 mom. och till 27 § ett nytt 5 mom. som följer:

Gällande lydelse

24 §

Skattegranskning

Trots bestämmelserna i 1 mom. räcker det i fråga om verifikationer och annat material som gäller mervärdesskatt och som lagras elektroniskt utomlands i enlighet med 209 n–209 q § i mervärdesskattelagen att uppgifterna är fullständigt tillgängliga i realtid genom en datorförbindelse och att en utskrift kan fås av dem i läsbar form. På uppmaning av en myndighet ska en kopia av den tekniska upptagningen dessutom framställas för den person som utför granskningen, om detta behövs för att genomföra granskningen.

26 §

Den skattskyldiges bokföring

27

Anteckningsskyldighet

Föreslagen lydelse

24 §

Skattegranskning

Trots bestämmelserna i 1 mom. *ska uppgifter* om verifikationer och annat material som gäller mervärdesskatt och som lagras elektroniskt utomlands *vara fullständigt tillgängliga i realtid genom en datorförbindelse och en utskrift av dem kunna fås i läsbar form*. På uppmaning av en myndighet ska en kopia av den tekniska upptagningen dessutom framställas för den person som utför granskningen, om detta behövs för att genomföra granskningen.

26 §

Den skattskyldiges bokföring

Bestämmelser om påföljd för försummelse av den bokföringsskyldighet som föreskrivs i denna paragraf och i en förordning som utfärdats med stöd av 4 mom. finns i 39 §.

27 §

Anteckningsskyldighet

Bestämmelser om påföljd för försummelse av den anteckningsskyldighet som föreskrivs i

Gällande lydelse

39 §

Försummelseavgift

Skatteförvaltningen ålägger den skattskyldige, eller i en situation som avses i 7 eller 8 punkten, den uppgifts- eller anmälningsskyldige att betala högst 5 000 euro i försummelseavgift, om denne trots Skatteförvaltningens uppmaning underlåter att fullgöra

1) den anmälningsskyldighet som föreskrivs i 130 § 4 mom. eller 130 a § 5 mom. i mervärdesskattelagen,

2) den anmälningsskyldighet rörande registrering som föreskrivs i 133 f, 133 m eller 134 a § eller i 161 § 1 eller 2 mom. i mervärdesskattelagen eller i 31 § i lagen om förskottsuppbörd eller i 31 § i punktskattelagen,

4) den bokföringsskyldighet rörande beskattningen som föreskrivs i 134 e § i mervärdesskattelagen eller i 26 § i denna lag eller den anteckningsskyldighet rörande beskattningen som föreskrivs i 27 §,

5) den skyldighet att anteckna uppgifter i fakturor som föreskrivs i 209 e eller 209 f § i mervärdesskattelagen eller i 20 a § i punktskattelagen,

Föreslagen lydelse

denna paragraf och i beslut som meddelats med stöd av 4 mom. finns i 39 §.

39 §

Försummelseavgift

Skatteförvaltningen ålägger den skattskyldige, eller i en situation som avses i 7 eller 8 punkten, den uppgifts- eller anmälningsskyldige att betala högst 5 000 euro i försummelseavgift, om denne trots Skatteförvaltningens uppmaning underlåter att fullgöra

1) den anmälningsskyldighet som föreskrivs i 130 § 3 mom. eller 130 a § 6 mom. i mervärdesskattelagen,

2) den anmälningsskyldighet rörande registrering som föreskrivs i 133 f § 1 mom., 133 m § 1 mom., 133 t § 1 mom. eller 134 a § 1 mom. och beslut som meddelats med stöd av 134 a § 2 mom. eller i 161 § 1 eller 2 mom. i mervärdesskattelagen eller i 31 § i lagen om förskottsuppbörd eller i 31 § i punktskattelagen,

4) den bokföringsskyldighet rörande beskattningen som föreskrivs i 134 e § 1 mom. i mervärdesskattelagen eller i 26 § i denna lag och i en förordning som utfärdats med stöd av 4 mom. i den paragrafen, den skyldighet att lämna uppgifter som föreskrivs i 134 e § 2 mom. i mervärdesskattelagen och i beslut som meddelats med stöd av det momentet, den bevaringsskyldighet som föreskrivs i 134 e § 3 mom. i mervärdesskattelagen eller den anteckningsskyldighet rörande beskattningen som föreskrivs i 27 § i denna lag och i beslut som meddelats med stöd av 4 mom. i den paragrafen,

5) den skyldighet att anteckna uppgifter i fakturor som föreskrivs i 209 e i mervärdesskattelagen eller i 20 a § i punktskattelagen,

Denna lag träder i kraft den 20 . Lagens 39 § 1 mom. 1 punkt träder dock i kraft den 1 januari 2023.

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

På försummelser som avses i 39 § och som inträffat före ikraftträdandet av denna lag tillämpas de bestämmelser som gällde vid ikraftträdandet.

4.

Lag

om ändring av 31 och 35 § i lagen om förskottsuppbörd

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i lagen om förskottsuppbörd (1118/1996) 31 § 2 mom.,
sådant det lyder i lag 251/2001, och
fogas till 35 §, sådan den lyder i lag 516/2010, ett nytt 2 mom. som följer:

Gällande lydelse

31 §

Arbetsgivarregister och anmälningar för registrering

En arbetsgivare som regelbundet betalar lön skall innan lönebetalningen inleds göra en anmälan. Ändringar i uppgifterna skall också anmälas utan dröjsmål. Bestämmelser om etableringsanmälan samt om ändrings- och nedläggningsanmälan finns i företags- och organisationsdatalagen.

35 §

Verifikation till betalningsmottagaren

Föreslagen lydelse

31 §

Arbetsgivarregister och anmälningar för registrering

En arbetsgivare som regelbundet betalar lön *ska* innan lönebetalningen inleds göra en anmälan. Ändringar i uppgifterna *ska* också anmälas utan dröjsmål. Bestämmelser om etableringsanmälan samt om ändrings- och nedläggningsanmälan finns i företags- och organisationsdatalagen. *Bestämmelser om påföljd för försummelse av anmälningskyldigheten finns i 39 § i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ.*

35 §

Verifikation till betalningsmottagaren

Bestämmelser om påföljd för försummelse av den skyldighet att ge en verifikation som föreskrivs i 1 mom. finns i 39 § i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ.

Denna lag träder i kraft den 20 .